

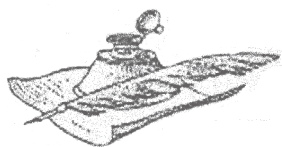

ВЕСТНИКЪТ на Реформацията

Година 89

Брой 2/2014

Слово на издателите

Чрез Божията милост пак настъпи едно дългоочаквано годишно време – пролетта. Слънчевите лъчи гаят природата и сърцата ни. Може би се наслаждаваме на тези моменти на някоя скамейка в парка, в гората или на брега на някой поток, въодушевени от цвърченето на птиците и от мириса на цъфналите дървета и цветя. Нека благодарим заедно на Бог за всичките тези неща, които е създал за нас, за наша радост и наше щастие, един истински прекрасен подарък от ръката на Твореца. Природата, която Той е създал, предоставя на всеки един от нас, стар или млад, едно място на покой, на оптимизъм, на светлина и не на последно - на вяра. Това е едно място на покой за душата и повече от това – място, на което Бог е по-близо.

Бихме желали да оттеглим поглед от потока на ежедневието, и от тишината на сърцето да кажем: „Боже, благодарим Ти! Благодарим Ти, че си така чудесен! Благодарим Ти за всички подаръци, които пролетта носи със себе си и преди всичко за Исус Христос, дара на Небето!” Всичките тези неща събуждат у нас чувство на благодарност и признателност и можем да питаме като Давид: **„Какво да въздам на Господа за всичките Му благодеяния към Мене?”** (Псалм 116:12)

Една мъдра мисъл гласи: **„Вие давате само малко, когато давате от вашето имущество. Едва когато дадете от самите себе си, давате истински.”** (Кхалил Гиброн) Получавал ли си вече подаръци, които не са били материални и въпреки това са те правили щастлив? Една усмивка, една дума на окуражение, една прегръдка, един съвет, един жест на любов – всичко това са подаръци, които нищо не ти костват; но онзи, който ги получава, се обогатява душевно и духовно. Радвай се на живота и предлагай

всичките тези неща в пълнота, и ще се чувстваш изпълнен, щастлив и ще бъдеш благословение за твоите съчовеци. Всеки един от нас, който е усетил Божията любов и се е отдал в обятията на Безкрайната Любов, не ще може да остане безразличен, както казва вдъхновеното слово: „Дарителят става получател.” Нека да ни стане навик да започваме всеки ден с Бог. Някой беше казал: **„Преди да видиш сутрин лицето на някой твой любим, търси първо в покой и тишина лицето на Бог!”** Чрез връзка с Бог в молитва и изучаване ще се изпълниш с живот и добри мисли, които ще споделиш с други. Каква стойност има една добра мисъл? Една добра мисъл не коства нищо. Тя е като вода, като свеж въздух, които са природни извори и за които нищо не трябва да плащаш. Пиеш и чувстваш, че ти дава живот. Дишаш и лицето ти се просветлява. „Във време на изкушение добрата и права мисъл се явява като ангел хранител, който пречиства и опазва душата ни.” (Карлайл)

Една добра мисъл от един приятел, колега, от партньор или партньорка те прави да работиш цяла седмица пълен с радост. Защо тогава нямаме винаги такива добри мисли за всички около нас? Просто е. Не можеш да дадеш на някого нещо, което самият ти не притежаваш. Ако ти не си богат на добри мисли, ако не притежаваш чувство на любов, не можеш нищо да предложиш на своя ближен. Ако не можеш да дариш на другите добри мисли, имаш достатъчно причини за безпокойство и да изпиташ себе си. Една добра мисъл в семейството, в социалната среда или към колегите ти в работата удължава живота и го прави достоен за живеене. Сподели тези мисли с твоите близки. Струва ли нещо? Напротив – може чрез това нашият свят, днешното общество да се изпълни с лъчите на небесната дъга за благословение на човечеството!

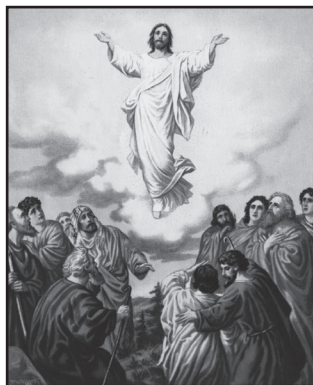
Бог да ти помогне!

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

2/2014

- 2** Слово на издателите
- 4** Пътуване във вечността
- 6** Разточителността на любовта
- 10** Исус Христос разрушител на закона на кармата
- 11** Томас Бриджис
- 12** Копнеж по близост
- 16** За безсмислието на постоянното сравняване
- 19** За молитвата
- Брак и семейство**
20 Какво да направя, за да има в семейството любов
- Здраве**
24 Как ни въздействат химикалите
- 25** Само една дума може да предизвика неличима болест
- 26** Историята на една песен
- 28** Археологически открития...
- 31** Има ли нещо, което не ти се нрави и те възмущава?

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

орган на църквата
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София
За кореспонденция: 1000 гр София Пош. кутия 1202
e-mail: sdarm@abv.bg www.sdarm-bg.org

Излиза 4 пъти годишно

Редактор: Й. Кънев
В списанието се публикуват статии с библейско- религиозно, нравствено-поучително и здравно съдържание и религиозна информация.

ISBN 1312 - 1219

Пътуване във вечността

Защо трябва да знаете вашата цел и защо „Исус“ трябва да стои върху вашия билет за живота.

Знаете ли накъде води вашият път? Не е ли този въпрос най-важният на целия живот?

Алберт Айнщайн седял във влака. Пътувал за съседен град, за да държи там лекция. Когато дошъл кондукторът, Айнщайн започнал да търси билета - в самото, в жилетката, в джобовете - но не го намерил. Кондукторът казал: „Но, господин професоре, ние знаем кой сте - не се безпокойте за Вашия билет.“ Той продължил нататък към следващото купе. Но преди да напусне вагона, се обърнал още веднъж. Видял как Айнщайн коленичил и търсел по пода под седалката. Учуден кондукторът се върнал още веднъж и казал: „Господин професоре, зная кой сте. Моля, не се безпокойте за билета си.“ Айнщайн погледнал и отговорил: „Аз също зная кой съм, но без билета не зная закъде трябва да пътувам.“

Знаете ли вие накъде ви води вашият път? Къде ще прекарате вечността?

Ако размислим, това неминуемо ни довежда до въпроса: Кой е Исус? Ако Той е Божи Син, трябва точно да чуем какво Той казва, защото е решаващо за нашия живот във вечността.

Аз се реших да приема Исус като мой Спасител на 14 години. За себе си узнах, че Той е Божи Син, че е бил разпнат и три дни по-късно е възкръснал от мъртвите. Има две причини защо бях сигурен в това.

Отговор със смъртоносни последици

Първо: Исус умря от една ужасна смърт на кръста. Защо? Беше арестуван и от върховния съд на юдеите обвинен за богохулство - едно престъпление, което се наказваше със смърт. Без заобикаляне първосвещеникът го запитал: „Ти Божи Син ли си?“ И Исус отговорил: „Вие право казвате, защото съм“ (Лука 22:70). Едно „не“ щеше да бъде достатъчно и положението Му за една секунда напълно щеше да се промени. Трябваше да Го пуснат. Но Христос повтори Своята претенция, че е Божи Син. Като доказателство за това Той пострадал от смърт на кръст. Но след три дни Той отново възкръсна от гроба.

През трите години и половина, през които Той проповядваше Божието Слово, Неговите дванайсет ученика бяха с Него ден и нощ. Многократно им беше казал, че е Божи Син. Също им обяснил, че на третия ден ще възкръсне от гроба. Но учениците Му не разбраха това. Като много други те се надяваха, че Исус ще се развие в една политическа водеща личност. В края на краищата беше пряк потомък на цар Давид, който беше живял 1000 години преди това. Затова те мислиха, че Исус ще стане цар на Израел и ще освободи народа от омразното римско господство.

Възкресението променя всичко

Втората причина защо бях сигурен, че Исус е Божи Син: След като беше осъден като престъпник, учениците Му избягаха и се скриха. Страхуваха се за живота си. Арестуването Му и разпятието напълно ги обърка. Нито вярваха, нито искаха да разберат какво действително означаваше възкресението. Видяха се като част от едно политическо съзаклятие. Фактически те вече бяха спорили кой какъв пост ще заеме в новото царство. Сега се страхуваха, че ще бъдат следващите, които върховният съвет ще накаже или осъди. Страхуваха се за живота си.

Как беше възможно тази група уплашени страхливци да станат смели проповедници, чиято вест промени света? Хора, които известяваха, че Исус има власт да прощава грехове? Кое ги караше да жертват живота си за вярата във възкресението на Исус?

Апостол Лука докладва как Исус се явил след възкресението Си за първи път на учениците Си: „И когато говореха за това, сам Исус застана посред тях и каза им: „Мир вам!“ А те се стреснаха и се уплашиха, като мислеха, че виждат дух. И Той им рече: „Защо се смущавате и защо се пораждават такива мисли в сърцата ви?“

Погледнете ръцете Ми и нозете Ми, че съм Аз същият; попипайте Ме и вижте, защото дух няма мяса и кости, както виждате, че Аз имам.” И като рече това, показа им ръцете и нозете Си. Но понеже те от радост още не вярваха и се чудеха, Той рече: Имате ли тук нещо за ядене? И дадоха Му част от печена риба (и меден сок). И взе та яде пред тях.” (Лука 24:36-43)

Учениците узнаха: Да, Исус е възкръснал от мъртвите. Той е Божи Син. Всички те – освен апостол Йоан – умряха по-късно от ужасна смърт: някои бяха разпнати, други хвърлени на диви животни – но те не се отказаха от вярата си и от поръчката си. Знаеха, че Исус каза истината: видяха Го, докоснаха Го, с Него ядоха и пиха.

Тази невероятна промяна в живота на учениците беше втората причина, която не ме остави да се съмнявам, че Исус е Божи Син, че Той умря на кръста за нашите грехове и отново възкръсна.

Небесни предпоставки за достъп

Това, което ние означаваме като смърт, е само една междинна станция. По пътя към вечността улицата се разделя: единият път води към вечна забрава, другият в небето. Нашата крайна станция зависи единствено от билета, който ние в този живот сме си купили – небето или вечната гибел. Нищо не е по-важно от правилния билет, който носи печата „Исус”!

И какво казва Библията за небето? „Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негови люде и сам Бог, техният Бог ще бъде с тях. Той ще обърше всяка сълза от очите им и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина.” (Откровение 21:3, 4) Просто ще бъде небесно!

Само че как се отива там? В

Йоан 3:16 се казва: „Защото Бог толкова възлюби света (следователно също вас и мен), че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.” Ако възложим доверието си върху Исус, ще имаме място в небето, защото Той е Божи Син и умря за нашите грехове.

Исус е не само мой Спасител, но е и мой Господ. Във всичко, което се отнася до моя живот Той желае да бъде въведен – във всяко решение, във всичко, каквото върша.

Вратата в Исус Христос не е интелектуално упражняване на моя ум, но израз на Божията любов, която иска да достигне сърцето ми. Следователно как трябва моето доверие в Исус да се изразява съвсем практически? Апостол Павел описва така: „Ако изповядваш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш.

Защото със сърце вярва човек и се оправдава, и с уста прави изповед и се спасява” (Римл. 10:9, 10)

Вашият билет

Притежавате ли билет за това пътуване? Погледнете още веднъж дали е записана правилната цел там? Тя се казва: „Исус”. Желаете ли да се запознаете с Него? Искате ли да си купите билет? Тогава молете се:

„Господи Исусе, вярвам, че Ти си Божи Син. Изповядвам Ти, че съгреших. Моля Те за опрощение на вината ми. Направи от мен нов човек. С радост Те приемам за мой личен Спасител и Господар на живота ми. Благодаря Ти, че Ти ще ми помагаш да водя един живот, угоден на Тебе. Благодаря Ти за Твоята необхватна любов!” □

Разточителността на любовта

Марк 14:1-10

„Дойде една жена, която имаше алвастрен съд с миро от чист и скъпоценен нарџ. И като счупи съџа, изля мирото на главата Му...” (Марк 14:3)

„Тя обикна много...” (Лука 7:47)

Наближаваше началото на последното действие в земния живот на Исус. Оставаше да се извършат някои приготовления за празнуването на Пасхата, да даде последни напџтствия на учениците, да пообщува с приятелите. **Симон**, изцеленият от проказа, желаше да изрази своята **благодарност** към Исус и устрои за Учителя и Неговите ученици прием в дома си във Витания. На приема се събраха много юдеи. Тук беше и възкресеният Лазар. Марта сервираше на масата, а Мария жадно слушаше всяка дума от устата на Исус. В голямата Си милост Исус бе опростил греховете ѝ и бе възкресил брат ѝ, така че сърцето на **Мария** преливаше от **благодарност**. Тя бе чула Исус да говори за близката Си смърт и от голяма любов и скръб по Него пожела да Му направи една чест. Като направи някои големи лични жертви, тя купи „един алвастрен съџ със скъпоценно миро”, за да помага Неговото тяло. Но сега мнозина разправяха, че Той щял да бъде коронясан за цар. Скръбта ѝ се превърна в радост. Тя пожела да бъде първата, която да Му отдаде чест. Счупвайки съџа с мирото, тя изля съџържанието му върху главата и нозете на Исус. Не можейки да сџържи сълзите си, тя коленичи плачеща и обливаща ги със сълзите си, тя ги изтри с дългата си и свободно падаща коса.

Тя се опита да направи това незабелязано, но благоуханието на мирото изпълни стаята и откри постџпката ѝ пред всички. Последният акт на доброта предизвика недоволство от страна на присџстващите. Присџстващите в дома на Симон се разделиха на **три групи**:

Първа група - това беше самата Мария, а в нейно лице всички тези, които обичат да правят добро (ст. 3).

Втора група - това са хора неговуващи, роптаещи, оплакващи се (4-5 ст.).

Трета група – това са тези, които идват да предадат Исус (ст. 10).

Има четири вида хора. Едни дават охотно, но не желаят другите да дават – такива хора са завистливи хора. Други искат другите да дават, но се радват, когато тях ги оставят на мира – това се егоисти хора.

Трети, които самите дават охотно и желаят и другите да дават – такива хора са благочестиви. Четвърта група – които самите не дават и пречат на другите да дават – това са нечестиви.

Колко ужасно е, че добро дело спрямо Исус предизвика неодобрението на най-близките хора! Естествено, такъв съџ с благовонно масло струваше триста динаря! За да се купи толкова миро, трябваше да се работи цяла година. На някои от присџстващите им се стори неразумно разточителство, нали парите би могло да се дадат на бедните. **„Защо така се пражоса мирото?”** „Юда погледна на тази постџпка с голямо недоволство. Вместо да почака и да чуе как

ще се произнесе Исус върху това дело, той започна да нашепва оплакванията си на близко стоящите и да обвинява Христос, загдето допуска такова разточителство. Той хитро подхвърляше намеци, които твърде вероятно щяха да породят недоволство.” (ЖИ 455) Навярно недоволството и обидата дотолкова заслепиха очите на учениците и Юда, че не разбраха на **Кого** беше оказан този най-велик акт на любов. Учителят, Който ден след ден в продължение на три и половина години удовлетворяваше емоционалните, физическите и духовните нужди на идващите при Него, по тяхно мнение не беше достоен за такова похарчване на средства. Поразява ме нежното, тактично отношение на Исус към всяка група „недоволни” хора. Исус разбра мислите им и им цитира Писанието: „Сиромасите всякога се намират между вас” (Второз. 15:11). „Вие всякога можете да помогнете на нищите – каза Исус – но направете нещо за Мене – за това ви остава малко време.” Всички велики идеи пораждат конфликти. С други думи, реализацията на вашето предназначение ще предизвика критика. Един велик човек е казал: „Нека не ви смущава критиката на враговете. Ако не могат да ви оставят намира, значи вие все нещо сте направили.”

„Мария чу тези осџдителни думи. Сърцето ѝ се разтрепери. Тя се уплаши, че сестра ѝ може да я смџмри за разточителство. Учителят съџщо можеше да я сметне за пражосница. Тџкмо се канеше да се оттегли настрана, без да се оправдае или извини, тя

чу гласа на Господа, Който каза: „Оставете я, защо я смущавате?“ Той видя, че тя се смути и разтревожи. Той знаеше, че с тази й постъпка тя изказа благодарността си към Него, заедно бе опростил греховете ѝ и облекчил духа ѝ. Повишавайки гласа си над ропота на критикуващите, Той каза: „Тя извърши добро дело за Мене. Защото сиромасите всякога имате при себе си и когато поискате можете да им сторите добро; а Мене не всякога имате. Тя извърши, което можа; превари да помага тялото Ми за погребение.“

„Благоуханното миро, което Мария смяташе да излее върху мъртвото тяло на Спасителя, тя изля върху живото Му тяло. При погребението сладката миризма щеше да проникне само в гроба, а сега тя възрадва сърцето Му с уверението за нейната вяра и любов.“ (ЖИ 455)

Мария не разбираше докрай смисъла на това, което извърши просто от любов. Тя не можа да отговори на своите обвинители защо именно сега избра да помага Исус. Светият Дух определи всичките ѝ действия, а тя само се подчиняваше на Неговите указания. Вдъхновението не се нуждае от обяснение. По непостижим начин то влияе на душата и на ума на човека и подтиква сърцето към действие. Един бизнесмен имал лични бланки, на които било написано: „Доброто си остава добро, дори ако всички са против него, а злото си остава зло, дори ако всички са за него.“

Този епизод добре показва **какъв прави любовта човека.**

1. Макар че не всички присъстващи поддържаха постъпката на Мария, но Исус каза, че тя извърши добро дело. **Любовта върши само добри дела, любовта вдъхновява към възвишени постъпки.** Истинският християнин обича не поради това, че му е из-

годно, а затова, че в самата любов намира щастие.

2. Даващият от любов дори всичко, което има, счита, че дарът е твърде малък. В любовта всякога има безразсъдство. **Искрената,**

безгранична любов всякога е разточителна.

3. **Любовта вижда, че възможност да се извършат определени дела може да се отдаде само веднъж.**

Вие не можете да извършите правилната постъпка твърде рано, тъй като никога не знаете кога ще бъде твърде късно. Ние сме това, което вършим постоянно.

Трагедията ни е в това, че понякога у нас възниква остро желание да направим нещо, но не го правим. Става така, че се страхуваме (падаме духом), струва ни се, че е неприлично, размисляме как ще ни оценят околните, какво ще кажат близките, приятелите. Възможно е вече не веднъж да сме слушали думи на неодобрение по наш адрес и това толкова ни обърква. Желанието да изпратим на някого благодарствено писмо, да изразим към някого любов или признателност, желанието да

направим на някого особен подарък или да му кажем нещо хубаво често се потиска още в зародиш. Ето, колко по-добър би бил светът, ако повече хора постъпваха така, както тази жена, която в дълбината на душата разбираше, че ако не го направи сега, няма да го направи никога. И ето я **съвършено безразсъдна, изливащата се от цялото сърце доброта трогна Исус.**

Един велик човек е казал: „Ако в сърцето ви няма доброта, вие зле страдате от сърдечна болест.“ Най-голямо значение в живота има това, което правите за другите. „Понеже знаете, че всеки слуга или свободен ще получи от Господа същото добро, каквото върши.“ (Ефес. 6:8) Възможно е да разберат неправилно някои от нашите действия, да ги осъдят, да възнегодуват, да възроптаят, но вие пак вършете добро и обичайте хората. Христос каза: „Да не ви дотяга да вършите добро; защото, ако не се уморявате, ще пожънете своевременно.“ (Галат. 6:9) Помислете върху думите на

Джон Уесли:

Правете толкова добро, колкото можете,
по всички начини, по които можете,
по всяко време, когато можете,
на всички хора, на които можете,
толкова дълго, колкото можете.

Старинна епитафия гласи: „Това, което правим за себе си, умира заедно с нас. Това, което правим за другите, е вечно. Това, което отдавах, имам го; това, което похарчих, остана в мен; това, което съхраних, го изгубих.“

„Истина ви казвам — заяви Христос, - където и да бъде проповядвано това евангелие по цял свят, ще се разказва за неин спомен и това, което извърши!“ Поглеждайки напред към бъдещето, Исус можеше да говори със сигурност за Своето евангелие. То

щеше да се проповядва по цял свят. И където и да отидеше евангелието, Марииният дар щеше да пръска своя аромат и много сърца щяха да се насърчават от нейното непринудено дело. Царства щяха да се издигат и падат, имена на монарси и победители щяха да се забравят, но делото на тази жена щеше да се обезсмърти в страниците на Свещената история. До края на времето този счупен алабастров съд щеше да разказва историята за великата Божия любов към падналото човечество.” *Животът на Исус*, с. 456

Втората група хора в дома на Симон са оплакващите се, роптаелите, хора негодуващи по един или друг повод. Майк Мардок счита, че „вас ще ви помнят само благодарение на две неща: проблемите, които решавате, и проблемите, които създавате.” (*Родил си се оригинал, не умирай копие*, с. 61)

„Тези, които могат, вършат работа. Тези, които не могат, критикуват. Ако няма „работари”, критикарите ще останат без работа. Успешен човек е този, който може да положи твърда основа от камъните, които други хвърлят по него. Ако следвате Божия план, тогава критиката ще е комплимент.” (*Пак там*, с. 74)

„Не губете живота си във вечно оплакване. Човек, който навсякъде търси недостатъци, рядко намира нещо друго. Колкото повече се оплаквате, толкова по-малко получавате. Духът на оплакване идва в началото като случаен посетител, след това като гост и накрая става хазяин. Когато Господ иска да ви благослови, Той не изпраща при вас оплакващи се. Изпраща хора, изпълнени с вяра, сила и любов. Ако се оплаквате от хора, то няма да ви остане време, за да ги обичате. Не позволявайте небесата да станат за вас преди всичко „отдел по приемане на жалби.” (*Пак там*, с. 53)

Одобрявайки постъпката на Мария с думите: „Тя извърши добро дело за Мене... **Тя извърши това, което можеше**” – с това Исус изобличи Юда. Действието на Мария поразително се отли-

чаваше от това, което се канеше да извърши Юда. Какво щеше да стане в сърцето на Юда, ако Христос разкриеше тъмните страници от живота му! Спасителят не го укори, не оставяйки по този начин никаква причина за оправдание на неговото предателство. Христос никога не беше го порицавал открито и сега, когато „доброто дело на Мария” терзаеше сърцето на Юда, той реши да си отмъсти. Направо от приема той се отправи към двореца на свещеника и предложи да предаде Исус в ръката на Неговите врагове.

Забележително интересен момент в тази история. Хора, обичащи Бога и обичащи да вършат добро, никога не напускат църквата. Казва се, че **дошла една жена** с алавастрен съд, но за отиването ѝ не е казано. Хора завистливи, алчни, горди не могат дълго да пребивават в общение с Бога и Неговия народ; рано или късно напускат редовете на църквата. „Юда (...) **отиде** за да им Го предаде.” (Марк 14:10)

Юда подхранваше своята алчност, докато тя заглуши всичкото добро в душата му. Той завидя за дара, принесен на Исус... Предаде своя Господ на цена много по-малка от стойността на алавастрения съд с миро. „Защо се прахосва мирото?” Нищите са по-достойни за дара, отколкото Христос!

Правилно е отбелязано, че този, който сам не е преуспял, обикновено първи ще се постарее да ви посъветва как да постигнете успех: „Защото това миро можеше да се продаде за повече от триста пенязи и сумата да се раздаде на сиромасите.” (Марк 14:5) Не всеки човек има право да ви казва как да устроите живота си. Ако обмените мнение с неподходящи хора, вие, безпорно, ще извършите най-неизгодна сделка.

Юда не се смири под лъчите на безмерната любов на Исус, но той възненавиди тези, които бяха с Исус. Със своята непростителност той нанесе удар по собствената си съдба. „Ненавистта е продължителна форма на самоубийство. Ако искате да бъдете нещастни, започнете да завидвате на няко-

го. Непростителността причинява много повече разрушение в **този** съд, **който я съхранява**, отколкото на обекта, в **който се излива**.” (*Пак там*, с. 66)

Но как се държи Симон, в дома на когото се развиват такива грандиозни събития?

„Симон, гостоприемникът, беше повлиян от критиката на Юда относно подаръка на Мария. И той се учуди на Христовото държание. Неговата фарисейска гордост се почувства нахърнена. Знаеше, че мнозина от гостите му гледаха на Исус с недоверие и неодобрение. Симон си каза: „Ако беше пророк Този, щеше да знае коя и каква е жената, която се допира до Него, защото тя е грешница”...

На тази неизговорена мисъл Спасителят отговори: „Симоне, имам нещо да ти кажа...” (Лука 7:39-47) След разказаната притча „Симон започна да вижда себе си в нова светлина. Той разбра как гледаше на Мария Този, Който бе повече от пророк. Той схвана, че с проникателното Си пророческо око Христос прочете в нейното изпълнено с любов и преданост сърце. Той се засрами и съзна, че стои пред Един, Който го превъзхожда. Той мислеше, че оказва чест на Исус, поканвайки Го в своя дом. Но сега се видя такъв какъвто е в действителност. „Влязох у дома ти – продължи Христос. Ти вода за нозете Ми не даде, а Мария със сълзи на покаяние, породено от любов, изми нозете Ми и с косата си ги изтри. Ти целувка Ми не даде, а тази жена, която ти презираш, откакто влязох не престана да целува нозете Ми.” Христос изреди случаите, при които Симон е имал възможност да изрази любовта си към своя Господ и благодарността си за стореното за него. Ясно, но с деликатна учтивост Спасителят увери учениците Си, че се насърбява, когато чадата Му небрежат да изкажат благодарността си към Него чрез думи и дела на любов.” (*Животът на Исус*, с. 459, 460)

Симон се трогна от доброта на Исус, Който не го изобличи открито пред всички гости. Със самия него не се обхождаха така,

както той искаше да се постъпи с Мария. Внимателното отношение на Спасителя покори сърцето му.

Ако ние бяхме в дома на Симон, как бихме оценили Исус?

„Възможно е като Симон: „вода за нозете Ми не даде (...), целувка ми не даде (...), с масло не помаза главата Ми...“ (Лука 7:44-46). А възможно е да оценяхме Христос като Мария: „Счупи съда, изля мирото на главата Му (...) Тя извърши това, което може“ (Марк 14:3,8).

Не бих искал да се окажем в числото на предаващите Исус за 30 сребърника.

„Гневно изказаните думи: „Защо е това прахосване?“ представиха живо на Христос най-великата жертва, която е била някога направена – отдаването на Себе Си за изкуплението на един изгубен свят. Господ се показва толкова щедър към човешката фамилия, че не би могъл да се каже, че Той би могъл да направи нещо повече. С даването

на Христос Господ даде цялото небе. От човешка гледна точка такава жертва би била едно прахосване. За човешките разсъждения целият спасителен план е едно прахосване на милост и сили. Навсякъде виждаме себеотрицание в сърдечна пожертвувателност. С право ангелите могат да се учудват на човеците, загдето отказват да бъдат издигнати и обогатени от безгранично изразената в Христос любов. С право могат да извикат: „Защо е това прахосване?“

Същият недостатък се вижда и в днешния свят. Малцина схващат какво означава Исус за тях. Ако схващаха това, те биха изразявали любов като Марината, с удоволствие биха Го помазвали с миро. Нищо не биха считали твърде скъпо, за да се даде на Христос. Никое себеотрицание и никоя саможертва не би им се виждала голяма, за да ги понесат за Него.” ЖИ 458

Исус още не се е завърнал – това означава, че Бог не е престанал да работи с нас. Божията воля за нас – това е такава движеща сила, която ни води от едно добро дело към друго, при това постоянно нарастваща. Когато ние вършим това, което можем, Бог ще извърши това, което ние не можем.

Бог ни е създал различни, но не безразлични.

Бог ни е създал необикновени, а не обикновени.

Бог ни е създал значителни, а не нищожни.

Бог ни е създал дейни, а не бездейни.

Бог ни е създал чувствителни, а не безчувствени.

Бог ни е създал решителни, а не колебливи.

Бог ни е създал таланти, а не подражатели.

Разбийте съда на вашето сърце и то изпълнено с любов ще разлее своя омаен аромат върху околните.

Бог и нашите проблеми

Животът на християнина е сложен и нерядко се оказва по-труден от живота на невярващия човек.

А пък призивът, който достатъчно често звучи в църквите е: Елате при Бога и Той ще реши всичките ви проблеми. И защо ми е да отида при Бога, ако не за решаването на моите трудности и грижи и разплитане на моите възли? И аз стоварвам върху Него всичко, което ме безпокои, угнетява, тероризира. И това е правилно, нали така Павел учил филипяните: „Във всяко нещо с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение“ (Фил. 4:6). Но всякога ли Бог отговаря така, както Му искам, и ми дава това, което очаквам от Него? За мое щастие, не всякога.

Възможно е, защото Неговата цел не се състои в това просто да облекчи сегашните ми страдания. Той вече кардинално ги е облекчил, вземайки на Себе Си всички грехове и снемайки от мене вината за бунта против Твореца. Чрез сложността на живота, проблемите и болките, които ме постигат, Той иска да ми открие Себе Си, Своя характер, своето сърце, Своите желания и Своята любов към мен, Неговия син. Той иска моето не раздвоено внимание и любов, а аз често мисля и толкова съм погълнат от себе си, от моите беди, моите нужди и

грижи. Жадувам за бързо, мигновено изцеление на душата и тялото ми, и тази жажда се подхранва от моя егоизъм и самовлюбеност. И това ме отделя от Бога.

Божията заповед звучи така: „Да нямаш други богове освен Мене.“ Нищо не трябва да стои между мен и моя Творец – нито семейството ми, нито работата ми, нито даже служенето Нему (!) – нищо, което може да ме отвлече от общуването с Него. И процесът на „премахване“ на тези прегради, филтри, богове и идоли често ми причинява болка и страдание. Но това е изцеляваща болка и плодотворни страдания, ако може да се каже така за тях. Защото моят Бог е също и Бог на всяка утеха и според степента на умножаване на страданието се умножава и утехата Му (2Кор. 1:5).

И тук аз изпитвам противоречиви чувства и желания. От една страна, боя се от увеличаването на страданията, а от друга, жадувам за повече утеха и близки отношения с Него. Но нима у мене е изборът?

Животът на християнина е сложен, но това е моят живот, аз избрах сам (или Той ме избра) и искам да вървя по този път, докато не Го видя лице с лице. Само не ме оставяй, Господи!

Исус Христос – разрушител на закона за кармата

В наше време доста често може да се чуе: „Е, значи такава ми е кармата“ или „Напразно се стараеш; против кармата нищо не можеш да направиш.“ Така казват, когато нещо се е случило или се случва и не е по силите на човек да го промени, когато не се успява да се постигне набелязаната цел. Ако човек не може да се освободи от зависимост, това също се приписва на кармата. Нека да разберем що за понятие е това, по мнението на мнозина, определящо съдбата на човека.

Законът на кармата

Душата, по закона на кармата, уж, може да премине от тяло в тяло безброй пъти. Кармата – това е закон на въздаянието или възмездията, както за грешките, така и за добрите дела на човека. Ако хубаво си изживял живота, ще се възплътиш удачно в следващия живот (раждане в по-добра обществена среда или с по-добро здраве и т.н.), и обратно. Задачата на човека е да се освободи от кръговрата на превръщанията по пътя на собственото усъвършенстване.

Беседа с мой познат будист

Нееднократно съм разговарял с мой познат, вярващ в прераждането. У мене възникнаха някои въпроси, които, изхождайки от учението за закона на кармата, не пасват логически.

Интересуваше ме как мога да разбера след смъртта на човек в какво ще се превъплъти, в нещо по-добро или обратно? Как да определи човек дали е живял достойно живота или не? Отговорът беше следният: „Това може да се види в това как човек умира, т.е. дали се е мъчил преди смъртта или не. Значи може да се каже, че всички, които умират от рак например, имат мъчително въздаяние за преживения живот. Веднага си спомних познато, скромно момиче, християнка, което умря от рак на 14 години.

Попитах също как трябва да живея, за да си гарантирам хубаво бъдеще след смъртта? Той отговори, че трябва да вършим много добри дела на околните, правейки ги щастливи. Е, това общо взето не е толкова лошо! Дори е правилно от гледна точка на всяка религия. След това споменах умрелия неотдавна, добре известният на всички и любимец на мнозина Стив Джобс – създател и директор на компанията „Епъл“. Той е бил будист. Умря през 2011 г. от рак на задстомашната жлеза. Изхождайки от учението за кармата, този човек е бил не добър и не се е грижил за околните. Но неговата продукция и Phone, и Pad, и Pod, MacBook и много други е направила милиони дори много щастливи! Можете да погледнете интернет как тъпни оплакваха неговата смърт. Получава се така, че дори ако Стив е обидил някого, то чашата с благодарни нему хора превишава чашата с обидени нему.

Последните няколко години от своя живот той много страда от болки и множество операции. Излиза, че неговата смърт свидетелства за неговия не добър живот.

Разтрогване закона на кармата

Трудно е да се разбере колко добри дела съм длъжен да извърша, за да си обезпеча по-добро превъплъщение. Къде е тази висока летва за количеството достойни постъпки? Как да узная достигнал ли съм я или не? Добре, че нашият Творец е обяснил всичко понятно: „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похвали никой“ (Ефес. 2:8,9). Думата „благодат“ означава, че Божията милост ни е подарена незаслужено. Ако съм се разкалял за моите постъпки, заслужаващи осъждане, то милостивият Бог ще ми прости и очисти от греха! И това е станало възможно само затова,

че Божият Син Исус Христос веднъж дойде на земята и доброволно прие незаслуженото наказание, проля кръвта Си на голготския кръст, заплащайки по този начин за моите грехове.

Попитах също моя познат може ли човек преди смъртта си да се разкае и да измени хода на кармата? Може ли той, осъзнавайки грешките на своя живот, да получи по-добро въздаяние? Отговорът беше отрицателен. Както е протекъл животът, това ще получиш в следващото „тяло“.

Но съвсем различно стои работата с тези, които понастоящем вярват в живия Бог. „Ако изповядаме греховете си, Бог е верен и праведен да ни прости и да ни очисти от всяка неправда.“ (1Йоан. 1:9) Можем да получим освобождение, признавайки своите грехове, немощи, недостатъци. Исус Христос дойде за да прости греховете, да прояви милост и да промени сърцето. И сега, след Своето възкресение, Той дава силата на Светия Дух на тези, които се нуждаят и Го молят за помощ!

В заключение искам да кажа, че в света има много свидетелства за това как Бог е освобождавал хора от тежък стадий алкохолна- и наркозависимост. Според учението на индуизма тези хора не заслужават прощение, т.е. зависимост – това е тяхната карма. Но Исус Христос в Своята любов и милост е силен да променя съдбата на убийци, прелюбодейци, крадци, алкохолици, наркомани, които след покаяние започват нов живот, създават щастливи семейства и споделят своите радости с другите!

Приятели, Божията милост е достатъчна за всички! Бягайте при Исус Христос за благодат, докато още има време! Молете се, както можете, просете прощение и получите нов живот с нови надежди! Вие можете да приемете Божия подарък – вечен живот! Сега все още е благодатно време! □

Томас Бриджис

В една малка уличка в Лондон в тихите часове на нощта един мъж чу наблизко да плаче дете. Той се огледа, за да установи откъде идва този плач. Не можа да види никого, но един забележителен вързоп на бордюра възбуди вниманието му. Вътре имаше бебе, което беше изоставено от някоя безотговорна майка. Той взе малкия вързоп с бебето, занесе го в намиращата се наблизко болница и им го предаде. Довери се на това, че медицинските сестри ще обърнат добро внимание на детето. Това и направиха. Дадоха на бебето името Томас, по името на болницата (болница „Св. Томас“). Като презиме му дадоха името Бриджис (т.е. мостове), тъй като наблизко до болницата имаше няколко моста.

Когато поотрасна, изпратиха Томас Бриджис на училище. Той растеше и стана един сериозен, умен и внимателен млад мъж. Когато завърши следването си в университета, започна да работи като лекар. Беше действително един добър лекар, защото разбра взаимната зависимост между тяло, душа и дух. Чрез това можеше да помогне на много хора и им разказваше за силата на Евангелието.

Посещение в Огнена земя (Тиера дел Фуего)

Една вечер Томас отиде на сказка на Чарлз Дарвин, който говори за хората, които живеяха на островите (архипелаг) Огнена земя. Те се намират в най-южната част на Южна Америка. Дарвин, който по това време минаваше за един голям учен, беше ходил вече там през 1833 г. и се беше опитал да цивилизова туземците. Но всичките му усилия бяха неуспешни. Той писа за тамошните жители: „Жителите на тези острови, Огнена земя, са в едно много по-тежко варварско състояние, отколкото очаквах да видя.“

През време на тази сказка Дарвин описа колко окаяни бяха тези диваци и как преживяваха в тяхното мизерно състояние. Разказа колко нечовешки и ужасни бяха и как убиваха своите стари хора, вместо да се грижат за тях. Освен това колко

бързо без причина се убиваха едни други, че бяха човекоядци и т.н.

Той съжаляваше поради факта, че не можеше да им помогне, и каза: „Бих могъл по-скоро да цивилизовам кучетата по улиците на Лондон, отколкото хората в Огнена земя.“

След тази сказка Томас се реши да отиде на Огнена земя. Това, което големият учен без Божия помощ не можеше да постигне, той искаше да извърши като лекар с помощта на Бога, за която беше убеден. Приятелите му не можеха да го задържат, макар да му изтъкваха всевъзможни аргументи.

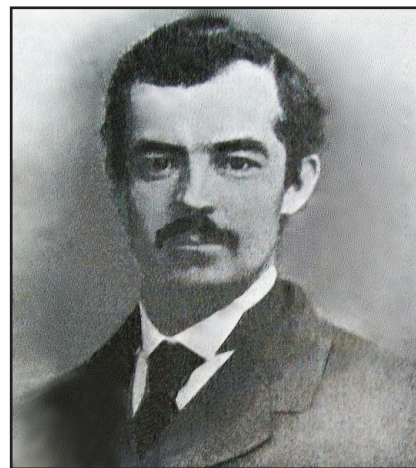
След като пристигна там, Томас най-напред си построи къща и поддържаеше ред. Около къщата си имаше подредена градина и отглеждаше собствени зеленчуци. Переше облеклото си, къпеше го при нужда и се държеше изрядно. Също така винаги внимаваше да представя на хората там най-добър пример за християнството. Постепенно туземците забелязаха, че Томас имаше нещо, което те нямаша. Виждаха, че неговият начин на живот беше много по-висш, отколкото техния. Така те започнаха да идват при него да молят за съвет и помощ.

Чрез това Томас разбра, че беше отворена врата да мисионера между тях. Както беше винаги готов като лекар да им помогне, така той им представи Онзи, Който казва: „Елате при Мене всички отрудени и обременени и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой за душите си.“ (Матей 11:28, 29)

„Аз съм светлината на света. Който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота.“ (Йоан 8:12)

Дарвин е впечатлен!

Трийсет и шест години след първото си посещение Дарвин за втори път отиде до Огнена земя. Когато пристигна, мислеше, че е слязъл на погрешно място. Къщите бяха подредени и заобиколени с градини, хората бяха чисти и спретнато облечени. Дори държанието им свиде-

телстваше за едно високо състояние на цивилизованост и благоприличие. „Това сигурно не е мястото, което посетих през 1833 г.“ – си каза Дарвин.

Дарвин вече искаше да се качи на кораба си и да вдигне платната, когато го срещна Томас и го увери, че се намира на същите острови, както преди трийсет и шест години. Изненаданият учен искаше да знае как се беше извършила тази фундаментална промяна. Искаше да знае как тези туземци, които считаше за по-низши от кучетата в неговата родина, са се променили. Лекарят мисионер му каза: „Това може да извърши само силата на Бога. Ти виждаш, че Божието Слово носи светлина.“ Тогава Томас му посочи следните думи: „Разкриването на Твоето Слово просвещава, вразумява простите.“ (Псалм 119:130)

Дарвин записа: „Моето предсказание беше, че и всички мисионери на света не биха могли да извършат това, което се вижда тук. Но това е чудно и същевременно ме засрамва. Аз пророкувах, че това е невъзможно; при това е постигнат голям успех.“

Когато ученият беше убеден чрез този факт, когато видя със собствените си очи, че Евангелието (не еволюцията, а Евангелието) е единствената сила, която може да извърши промени и видя тези промени на Огнена земя, писа до Лондонското мисионерско дружество: „Би било чест за мен, ако Вашият съвет ме счете за подходящ да ме номинира за почетен член на Вашето дружество.“ Към това писмо той прибави дарение от 25 пфунда за проповядване на Евангелието, което тогава действително беше голяма сума.

Исус казва: „Вие сте солта на земята. Но ако солта обезсолее с какво ще се осолите? Тя вече за нищо не струва, освен да се изхвърли вън и да се тъпче от хората.“ (Матей 5:13)

Копнеж по близост

Ден и нощ ние сме онлайн, мобилният телефон е постоянно на ухото ни – и въпреки това все повече хора се чувстват самотни в нашето комуникационно общество. Как е възможно това и как можем да го променим?

Често тихи, но винаги мрачни тонове на самотност се промъкват не рядко в съзнанието ми при посещения и разговори с други. Блузът на самотата звучи различно, но той принадлежи към големите, мрачни житейски мелодии. Тук звучи лошото чувство, че повече не си нужен. Чувство на страх пред края на седмицата, при което отново пулсира непоносимото чувство, че на някого му пада таванът върху главата. Мелодии на самотата: тъжни и мудни. Всеки трети – така установи институтът Форса – се страхува от оставането сам на старини, от онзи меланхоличен заключителен акорд. И въпреки това експертите казват, че най-самотните хора днес са между 30 и 40 годишни. В средата на живота си е станал самотен! Самотата е един масов феномен, и то в нашето така наречено комуникационно общество. Ние винаги сме достижими и все пак сами. И – да бъдем честни – във всеки от нас има скрит кът, в който самотата се е втъкала като паяжина върху таван.

Самотният при къпалнята

Самотата не е феномен на нашето време. Винаги е имало самотни хора. Също и в Библията се докладва за един много самотен човек: „В Йерусалим, близо до овчата порта се намираше къпалнята Витезда, която имаше пет преддверия. В тях лежаша множество болни, слепи, куци и изсъхнали, които чакаха да се раздвижи водата. Защото от време на време ангел слизаше в къпалнята и размътваше водата; а който пръв влезеше след раздвижването на водата, оздравяваше от каквато и болест да беше болен. И там имаше един човек болен от трийсет и осем години. Исус като го видя да лежи, и узна, че от дълго време вече бил боледувал, каза му: „Искаш ли да оздравееш?“ Болният Му отговори: „Господине, нямам човек, който да ме спусне в къпалнята, когато се раздвижи водата, но докато дойда аз, друг слиза преди мене.“ (Йоан 5:2-7) От хилядолетия се изговаря това изречение: „Нямам човек.“ Не се ли крие всичко в тези думи: горчиво разочарование? Насъбрано разочарование? Безнадеждност? Във всеки случай: дълбока самотност и примиреност. „Нямам човек“ – каза болният. „Изоставен съм сам на себе си. Нямам тук човек, на когото мога да разчитам.“

Дори в псалмите, онези запи-

сани молитвени песни от Стария завет, хора оплакват самотата си. „Обърни се към мене и смили се за мене, защото съм усамотен и наскърбен. Облекчи скърбите на сърцето ми, изведи ме от утеснението ми.“ (Псалм 25:16, 17) Ние срещаме тук пакет: самотност и сломеност

Пътят към депресията води често през самотността. „Въздиват ми зло за добро, самотен съм и отчаян.“ (Псалм 35:12 нем.) В този живот на много добри хора им се случва лошо. И тогава реагираме с оттегляне и се усамотяваме. Понякога се въртим след това само около себе си – началото на отчаянието.

Пророк Еремия се оплаква: „Не седях в събрание на веселящи се, нито се радвах с тях. Седях сам...“ (Ерем. 15:17). До днес психолози казват, че самотните не само отвикват да говорят, но и да се смеят.

Забелязахме ли защо тези хора се оплакват от самотата си? В библейските текстове звучат няколко причини: единия болестта го е направила самотен. Той няма човек, който да му помогне, когато стане нужно. Чувствата за вина и нездрав срам правят самотни; наранявания, които са ни причинени; загуба на защитеност; забележима изолация, болезнени раздели, съзнателно невежество – всичко това прави самотен. И тук спо-

менатите причини са авангардни. Блусът на самотата се свири още на същата мелодия. Първото негативно изказване в доклада за сътворението се отнася за оставането сам или самотността на Адам: „*Не е добре за Адам (човека) да е сам.*” (Битие 2:18) Божият проект за един успешен живот маркира самотата като опасност. Защо? Ние сме създадени с нужда от общуване с други. За тази изконна нужда няма заместител.

Самотен между мнозина

Самотата причинява болка, защото е състояние на липса. Липсват симпатия, любов, близост и топлина, и чувството, че си важен за някого в света. Самотата е едно опасно състояние, защото на самотата ѝ липсва огледалото. Липсват хора, които окуражават и подкрепят, но и приятели, които критикуват и коригират. Имаме ли още такива хора? Впрочем дори такива отношения не са сигурна защита срещу самота, защото „*човек може да се чувства самотен и в обществото на други*” (Рихард фон Вайцеккер – германски президент, 1984 г.). И тогава има двойна самота. Няма вече помежду им жица, няма какво повече да си кажат, не се слушат повече. Самотността в брака е за мнозина най-лошата опитност. Има наблизно някой, но не е близък. Има тук някой с мен, но така често е против мен. Според статистически данни една четвърт от всички женени се чувстват изоставени. Един голям процент се женят, за да приключат със самотата, и тъкмо толкова се развеждат отново, понеже са така самотни.

Херман Хесе (немски писател) пише в едно стихотворение: „*Животът е самотен. Никой човек не познава другия, всеки е сам.*” При това не променя нещата и фактът, че днес благодарение на модерната комуникационна техника почти на всяко място можем да телефонираме, да изпратим и получим електронна поща. Въпреки това, промъкващо се нещо почти незабелязано, разпространява се като вирус нещо, което се описва

с „липсваща речева способност”. Размяната на чисто фактическа информация още не е общуване. Винаги онлайн, постоянно с мобилния телефон на ухото – това още не ни прави способни за общуване. На мнозина вече им е невъзможно да се изкажат, да изразят признателността си, да опишат чувствата си, да поставят прецизни въпроси. А това прави самотен. Да се гледа заедно даден филм, това още не значи общуване.

„Ти изобщо не ме слушаш!”

Към това идва другата страна. Ние отвикваме да слушаме. Много хора са лоши слушатели: „Ти изобщо не ме слушаш!” Един твърде истинен стандартен сюжет в отношенията между всички студенти. Изследователите на поведението казват, че изкуството на слушането се учи, както математика или чужд език. Можем със ситемна тренировка за няколко месеца да удвоим нашата слухова ефективност. При това трябва да изоставим изобщо лоши навици. Който телефонира и същевременно сърфира в интернет, не бива да се учудва, ако събеседникът му в края има впечатление: „Той изобщо не ме слушаше както трябва!” А самотните хора имат сензор за това дали ги слушаме или не. Следователно самотните не са непременно хора, които нямат никакви контакти. Но контактите са изгубили своя задълбочен ход и свързващата си сила. Те повече не намират обща котва и така се изгубва много и се разпръсва.

Специалистите говорят за една „интерактивна дилема

на самотата”. С това те описват, че самотни хора – дали искат или не – под влиянието на самотата култивират социални отношения, начини на поведение и чувства, които все повече се отклоняват от обществения стандарт. И това се оказва, при опит да се изгради отношение към друг човек, в двойко отношение като фатално: защото самотните хора са склонни към един самостоятелно определен стил на общуване, т.е., че често те могат в една недостатъчна степен да обърнат внимание на комуникативните нужди на отсрещния. Такива хора ни засипват с монолози. Те вече не питат: „Как си? Какво мислиш ти?” Към другите самотните хора застъпват според съдържанието често становища, които изглеждат деструктивни. Не е чудно, ако другите след това се ограничат и затворят.

При самотата се различават грубо три фази:

1. Моментна, преминаваща самота

Всеки преживява тази фаза в живота си. Най-често едно такова кратко време на самота реакция на външните обстоятелства. Едно преместване, просто в болницата, напускането на децата - това може да предизвика моментно чувство на самота. Една такава фаза на самота не е вредна. Тя може да помогне да се приспособим към новите обстоятелства, да се сортираме, може би отново да се ориентираме, защото тя означава един шанс в моя живот.

2. Бавно оттегляне

Самотата се промъква. Започва да става наш траен придружител. И тогава тя ни променя в нашата личност. Нашите способности да установим контакт и да се разговаряме с други хора бавно отслабват. Отучваме се да се смеем и да говорим за всекидневните неща. Оттегляме се.

3. Хронична самота

В тази фаза чувствата за самота траят месеци или години. Ние се вкаменяваме. Всичките ни

способности да създадем и поддържаме контакт (което е съвсем важно) изчезват. Другите вече не знаят как да започнат с нас. „Те така и така не говорят нищо. Винаги стоят като вдървени“ – си мислят за нас. Чувстваме се отхвърлени и не атрактивни и все повече губим доверие в нашите способности. Това е дяволски кръг. Дръпваме се назад или ставаме към другите винаги раздражителни и „отровени“.

Важно е обаче да знаем, че в живота ни има едно здраво желание за самота. Който чувства самотата също като заплашване, пропуска своя шанс. В мисловно отношение сигурно е добре да различаваме между „усамотен“ и „самотен“. „Усамотен“ „сам“ – това е отзивчиво, но не помага винаги. „Самотата“ е едно неприятно чувство. Да бъдеш сам е състояние, което е и съвсем приятно. Когато децата най-после са в леглото. Когато учениците всички са в междучасие в двора. Когато имаме време за себе си и за нашите мисли...

Да си сам може да бъде необходимо

Библията разбира под усамотеност не едно романтично отделяне от злия свят, но за нея усамотеността е и шансът за инвентаризация, за концентриране върху съществуването и за среща с Бога. Защото Исус ни зове от усамотеността към единение с Него. Единението с Исус може да стане и в една напълно заангажирана служба за Бога. За първите 30 години на Исус се знае много малко. Но през време на кратката Му публична дейност Той често се оттегляше в усамотеност. Неговата служба започна с това, че живя четирийсет дни сам в пустинята. Исус съзнателно търсеше усамотеността, за да я използва за разговор с Отец.

Преди да избере Своите дванайсет ученика, Той прекара цяла нощ сам на един усамотен хълм (Лука 6:12). Когато чу новината за смъртта на Йоан Кръстител, „отпътува с лодка сам в една усамо-

тена местност” (Матей 14:13). При определени новини в нашия живот усамотеността е подобаваща реакция. Когато стоеше пред Своята последна и най-тежка отсечка от пътя, Исус потърси тишината в Гетсиманската градина (Мат. 26:36). Пред определени пътища усамотеността е най-добрата подготовка за пътуване.

Онзи мъж при къпалнята Витезда беше самотен. Трийсет и осем години самота тежаха върху него и го накараха да каже следното: „Нямам човек”. Не зная колко от вас също могат да кажат това, но ви уверявам, че можете да преформулирате това изречение! Зачертайте просто сричката **ня** и на нейно място поставете едно **и**, и кажете: „Имам човек!” Кой може да бъде това? Този човек е станалият човек Божи Син – Исус. Всеки, който Му се довери, има най-малкото този един Човек на своя страна. И който се довери на Исус, може и в дълбока старост да каже: „Имам човек, Исус!”

Никой не трябва да остане самотен

Но може ли Исус да ни разбере? Да, може. Той може да разбере нашата самотност както никой друг. Защото Исус знае до най-голямата дълбина на естеството Си какво е самотност. Той познаваше

самота и отблъскване. Знаеше как се чувстват при игнориране и изолация, защото ги изпита достатъчно в Своя живот. И когато идваше тегота след тегота, тогава Го напушнаха дори онези, които винаги Му бяха давали чувството, че не е сам. Най-близките Му доверени, Неговите ученици избягаха. Когато ги помоли за подкрепа в едни от най-самотните Му часове, те заспаха. И когато висеше на кръста, извика в Своята самотност от дъното на душата Си: „*Боже Мой, Боже Мой, защо Си Ме оставил?*” (Мат. 27:46) Този Исус знае какво е самота.

Тъй като взе всички, действително всички грехове, всички престъпления, всички ругатни, всичката омраза, всички болести и всички лъжи със Себе Си на кръста, затова беше самотен. Грехът Го отдели от светия Бог. Там скъса всяка връзка с Бога. Докато умираше, в храма в Йерусалим се разкъса завесата пред Светия Светих, и то отгоре до долу. Сам Бог разкъса тази завеса, за да покаже: „Сега пътят към Мене е отново отворен! Никой не трябва да остане в самота. Всеки може сега да дойде при Мене, Бащата, защото Моят Син Исус заличи всичко, което ни разделяше.” Сега никой не трябва повече в дълбината на душата си да бъде самотен. Защото откакто Исус възстанови връзката с нашия не-

бесен Баща, всеки, който уповава на Исус, може да каже: „Имам на моята страна човек, именно Исус, Божия Син. Той е мой Застъпник, мой Изкупител, мой Утешител и Помощник. И Той може да промени моето самотно сърце.”

За всички, които нямат никого, Исус е Онзи, Който помага и ги изтръгва от самотата и отчаянието. Колко много хора в Библията са направили тази опитност! Не само този парализиран от къпалнята Витезда. Също и стотникът от Капернаум нямаше човек, който можеше да излекува слугата му, и Исус му помогна. Закхей, бирникът, беше един самотен човек, защото беше измамил всички, и Исус го посети в дома му, за да прекрати самотността му (Лука 19:1-10). Петър, който три пъти твърдеше, че не познава Исус, потъна в своята болка и самотност, докато Исус на брега на Генесаретското езеро направи с него една дълга разходка и прекрати неговата самота (Йоан 21:15-19). Да, Исус върви по много необикновени пътища, за да изтръгне хора от тяхната самотност.

По тези необикновени пътища Той върви и днес с онези, които са самотни. От моите мрачни минорни тонове може да стане един спокойно леещ се дует в мажор. Може би дори една свежа многогласна мелодия, която приканва други да запеят.

Д-р Ст. Юнг

Не съм сама в пътищата стръмни,
осеяни с тръне, камънак;
в зной и мраз край пропасти бездънни
с мен върви Приятел верен, драг.

Не съм сама всред вихрите злокобни,
в черна скръб и горестни сълзи,
в опасности, в съблазните греховни -
Той бди над мен и нежно ме теши.

Не съм сама всред воя на тълпите
с тежък кръст кога вървя напред,
кога пронизват ме стрелите ядовити,
крепи ме Той и пази ме отвред.

Не съм сама, кога ме клеветят
и кал въху ми хвърля моят враг
и в тъмна нощ кога звезди не светят,
Той сочи ми спасителния бряг.

Не съм сама в борбата на живота,
в страдания, в устрем и възторг,
и в ужаса на моята Голгота
долавям аз гласа на моя Бог.

Не съм сама забравена и клета,
отчаяна от земната съдба,
надежда имам аз в неволя и несрета
и в низините полет на духа.

Не съм сама и в моята радост чиста,
в копнежа ми за обич, красота
и с дивний чар на пролетта лъчиста
Той праща ми лъчи на любовта.

За безсмислието на постоянното сравняване

Наистина всеки познава изкушението да поглеждаме крадешком, с крайчеца на очите какво има другия. Така това прави на някои живота труден. Как можем да избегнем примката на сравняването?

Сравняване – да, това може да стане една истинска примка. Другите са винаги по-добри или могат нещо по-добре. Те имат по-голямата кола или по-хубавата градина, по-добрите деца или по-милият съпруг, по-красивата съпруга... И при това могат два пъти в годината да пътуват в отпуск!

Че ние така често се сравняваме, не си признаваме много. Най-често това става тайно, мислено и във вътрешни картини, които преминават в нас.

Да се сравняваме не е загуба. Понякога това може да ни бъде и стимул. Сравняването може да ни помогне при изясняване на собствените ни цели и намиране себе си. „Така мога аз също да си представя“ или „Така определено няма да правя“. Но когато ни води към негативни мисли и чувства, сравняването става един лош житейски спътник.

Нека да бъдем честни: колко бързо се пързалие ние в изгрящата ни вътрешна завист? Ето, жената, която живее в тристайно жилище, се сравнява с жената, която притежава една хубава голяма къща. А тази, която има къщата, си пожелава по-малко работа и по-малко стаи и завижда на жената с тристайното жилище. У двете страни възниква тайна завист.

Или: стресираната майка с четири деца се сравнява с независимата неомъжена жена: „Колко хубаво щеше да бъде, ако имах малко независимост като нея. Да можех да имам малко време ве-

чер сама да се движа и да се виждам в шикозен костюм!“

Работещата неомъжена жена напротив мисли: „Ах, да имах само и един съпруг и деца! Искам някого, с когото да мога да споделям живота си и мислите си. С готовност бих се лишила от някои от удобствата си!“

Жените са склонни към това да се сравняват в много отношения: със съседката, приятелката, сестрата, майката... Как чисти тя жилището си? Колко посещения прави тя? Колко често има гости? Колко голям е авторитетът ѝ в църквата? Колко често си купува тя нещо ново за обличане? Колко често пътува в отпуск? Какво хоби има? Колко добре може да готви?

А мъжете? При тях сравняването често се изразява по-скоро в конкурентно мислене или конкурентна борба. Те винаги се поставят под натиск да бъдат точно толкова успешни, колкото колегата им и най-малкото да показват също толкова добри резултати.

Погрешни представи

Но независимо мъж или жена – най-често при сравняването ние си тръгваме по-зле. Мислим, че на другите хора им върви по-добре отколкото на нас, че тези наоколо са доволни и щастливи. Че при тях всичко протича хармонично, че успяват във всекидневния живот и че семейна кавга или брачни проблеми са чужди думи за тях. Че другите обаче подобно на нас имат да се борят с определени неща и ситуации или дори рухват, най-често не ни е известно.

И така в мисълта ни започва един вредящ кръговрат: „Ако можех да живея така и да правех това, тогава може би щях да бъда по-стойностен, тогава бих бил по-доволен... Ако бях така, като..., тогава ... Ако можех така да се държа като... Ако имах толкова много сила, толкова много

време..., тогава животът ми би бил смислен и стойностен. Но такъв какъвто е сега?...“ Сравняването между това, което искаме да имаме, и това, което имаме, донася разочарования, съмняване в себе си, недоволство и неблагодарност.

Ако видехме обаче по-точно живота на другите хора, бихме открили, че те подобно на нас се борят с определени дадености и ситуации и дори може би при това търпят поражение. Към всеки човешки живот принадлежат и теготи и мъки, конфликти, проблеми, страдание и душевни бедни.

Сравняването отравя отношения

При сравняването обаче има и друга страна на медала: осъждане и надменност. За да прикрием собствената си неудовлетвореност, търсим при другите нещо негативно: „Как пак тичат наоколо, как се отнасят с децата си, колко лошо се държи той...“ Когато критикуваме други, същевременно се чувстваме по-добри. Поставяме се над тях и това повдига жизненото ни чувство – най-малкото за момент.

Още по-нездравословно е, когато трайно сравняваме не само себе си, но и хората, които са близо до нас. Често ние виждаме грешките на членове на нашето семейство с лупата, но позитивните страни на другите виждаме с далекоглед. Грешките при нашите деца или брачния партньор се преувеличават. Децата на други родители ни се струват в противовес на това често по-добре възпитани, поинтелигентни, пообиграни в говор, поустойчиви, по-скромни, по-малко агресивни.

В една такава ситуация след това бързо се засилват комплекси за малоценност и чувства за вина:

„Ако бях възпитавал (а) другояче децата си, резултатът сега щеше да бъде съвсем друг.“ Вследствие на това започваме да намираме недостатъци, да критикуваме, искаме да поправяме грешки и да наваксае цели. Вследствие нашата неудовлетвореност изведнъж ставаме към децата ядосани и агресивни.

Особено отегчаващо е, когато сравняваме нашия брачен партньор, с други. Жената или мъжът на приятели или съседи ни се струва много по-любовеобилна (любовеобилен), по-отзивчив (а) и по-разговорчив (а), докато в нашите брачни партньори виждаме само сенчестите страни. В мислите си понякога дори „преживяваме развод“: „Колко хубаво би било с другата (с другия)...“ За нашите житейски отношения такива мисли имат фатални последици: не можем вече да се радваме на нашия брачен партньор и разпръскваме неудовлетвореност и грубост.

Картини в главата

Може би сравнението има своя произход в подозирането на човек, че е недостатъчен и поради това нуждаещ се от допълване. Никой не е свършен, никой не е с малки нужди и съвсем сит. Но често ние не си поставяме нашите неизпълнени желания и копнеж. Предпочитаме да скрием това, което ни създава грижи, усилие или проблеми. Подхранваме представата, че по-доброто се намира „в живота на другите“ и искаме да живеем като тях. Рисуваме в мислите си картини на идеални житейски ситуации, на перфектни семейства и на щастливи бракове, които се намират – така мислим ние – винаги при другите.

В психологията това се нарича „имагинация“. Думата идва от латинската „imago“ и означава „кар-

тина“. Следователно имагинациите са картини, които ние имаме в главата и от които искаме да се ръководим.

Повечето хора си спомнят за минали събития под формата на картини – нещо като фотоалбум, който се отваря в главата. Когато сънуваме, виждаме истории в картини. И това е една форма на имагинация. Някои си съчиняват в будно състояние истории в главата, така нареченото кино в главата. При сравняване това кино в главата е особено активно.

Рекламата върши останалото, като събужда копнежи и същевременно представя тяхното изпълнение. В рекламния спот често се разказва за кратка случка, събитие, например за смеещи се деца, които от игра гладни отиват вкъщи и пълни с въодушевление посягат към детска закуска, или за мъже, които, пиещи бира, гледат след минаваща покрай тях атрактивна жена. Чрез това се събуждат позитивни чувства. След това се показва продукта. Посланията зад това са неизказани, но ефикасни: „Ако си купиш (детска закуска, бирата), ще се изпълнят събудените копнежи (ще имаш такива щастливи деца, ще се запознаеш с атрактивна жена). Ако купиш от нас, тогава ще отключиш добри чувства

вкъщи. Вашето семейство ще стане чрез тази нова кола щастливо. Бракът ви ще стане по-добър чрез тази нова мебел. Отношенията ви ще успяват въз основа на хубавия обяд...“

При сравняването правим точно както рекламата: ние вземаме нашите копнежи и желания и ги прожектираме мислено върху нашите ближни. Мислим: „Ако имах техния живот, щях да съм добре – или поне по-добре.“

Една индианска поговорка гласи: „Никога не осъждай никого преди да си ходил един месец с неговите мокасини.“ Можем да преформулираме това: Не завиждай на никого преди да си живял един месец неговия живот. Ако мислихме да се вплътим в живота на другите, бихме мислили съвсем друго за тях. Бихме ги разбирали по-добре и не бихме имали повече причина да им завиждаме. И бихме били може би съвсем по нов начин благодарни за нашия живот.

Вие сте

Божие обично творение

Сравняване и завист обаче не са съвременни феномени. Бог даде още на Мойсей в десетте заповеди една насока как трябва да се отнасяме в това отношение с хората: Там се казва: „Не по-

желавай жената (мъжа) на близкия си.” „Не пожелавай къщата на близкия си, ни нивата му (= притежанието), ни слугата му, ни слугинята му (= фирмата или чиновника), ни вола му, нито осела (= колата) му, нито какво и да е нещо, което е на близкия ти (следователно и сила, време и т.н.).” (Второзаконие 5:21)

Защо за Бог това е така важно? Може да се формулира като съвсем лично съгласие така: тъй като Той е създал тях и мен уникални. Тях ги няма още веднъж в света (дори някои близнаци всеки за себе си е един оригинал). Тяхното тяло, тяхното здраве, техните темпераменти, техните предпочитания и дарби – всичко това Бог е сътворил и точно така иска да е. Дори техните житейски фонове, тяхното семейство, тяхното социално и културно обкръжение, техният свят от опитности, тяхното мислене и чувстване, как възприемат музиката и цветовете, как реагират на ситуацияите, как виждат и вкусват, как чуват и миришат – всичко това е произлязло от Божия идея, Негово обично създание.

И тъй като сте един уникат, не е нужно да се сравнявате, защото това не помага нито на вас, нито на вашите близки. Нещо повече, то пречи да можете да се радвате с другите. Когато те преживяват нещо хубаво, не трябва да мислите, че сте пропуснали нещо. Вие можете да се радвате за тях и при все това да бъдете благодарни за това, което тъкмо става в техния живот.

Ако престанем със сравняването, можем също да свалим натиска постоянно да критикуваме деца и брачни партньори около нас, за да ги направим „по-добри”. Бог иска да ни освободи, да приемаме и обичаме нашите близки каквито са – с всичките им грешки и с всичките ни неизпълнени очаквания. Защото любов означава да приемам целия човек – макар по много неща той да не отговаря на моите очаквания или идеали. Да обичаме ще рече да обичаме другия не само въпреки неговите грешки, но с неговите грешки. Не едва тогава, когато се е променил, но още преди това.

Любов означава да гледаме зад фасадите, зад външността и въпреки това да обичаме. Всеки човек има достойнство, макар да е извършил нещо погрешно. Всеки човек има правото, въпреки неговите грешки, да бъде обичан. Бог ни освобождава от страстта да критикуваме и ни прави способни да се приемаме безусловно един друг.

Да се учим на благодарност

И понеже Бог ни е подарил нещо съвсем собствено, едно неизменимо и оригинално Аз, можем да бъдем благодарни за малките неща и големите преживявания на нашето всекидневие. За хубавото, което става при другите, за чудесата в творението, за шансовете към ново начало и към прощение.

При това може да помогне да си отбелязваме всяка вечер някои опитности или наблюдения в един благодарствен дневник. Особено хора, които по-скоро имат един меланхоличен поглед върху живота, могат да спечелят много от това упражнение. Една такава книга може да стане истинска съкровищница и в тежки времена да бъде подпора, под мотото: „Все пак, виж какво добро Бог вече е извършил за теб също и такъв е твоят живот.” Един хубаво подреден албум или редица заснети от теб добри снимки на радостни събития, като празници, пътувания или преживявания сред природата, могат да събудят благодарност и да запазят от завист.

Бог знае от какво се нуждаем. Той може да ни го даде, ако времето за това е дошло. Ние сме при Него в добри ръце. Ако Му се доверим, няма да бъдем в лишението и няма да бъдем разочаровани. Той не ни обещава перфектен и свободен от конфликти живот, но едно, което води към една добра цел – макар и пътищата да изглеждат други от тези при нашите близки. Бог е при нас и ни води в нашата съвсем лична житейска ситуация. Да знаем това и да го опитаме, може да ни направи спокойни хора. □

Един човек стои сутринта пред къщата си – всяка сутрин – и гледа към лежащата насреща долина. Там вижда една къща със златни прозорци. Ден след ден той я гледа с все по-голям копнеж. Един ден решава: „В тази къща искам да живея!” И така той става, изоставя досегашната си къща и тръгва. Върви цял ден. Вечерта достига къщата на своите копнежи. Оглежда я сега отблизо и открива: прозорците всъщност изглеждат съвсем нормални, както при неговото досегашно местоживееене. Изобщо цялата къща му изглежда като старата негова къща. Може би на някои места дори е малко по-износена. Там се е откъртила малко мазилка и градината наоколо не е особено поддържана. Той се оглежда и поглежда нататък към другата страна на долината. Там стои една къща със златни прозорци. Това е собствената му – и прозорците блестят златни на вечерното слънце.

Сравняването е краят на щастието и начало на недоволството.

Соорен Киркегаард

Не завиждай на никого, преди да си живял един месец неговия живот.

За молитвата

При двореца на Александър Велики живял знаменит философ. Той почти никога нямал пари. И ето, веднъж решил да попроси помощ от царя. Александър го приел топло, изслушал го и наредил на пазителя на съкровищницата да даде на философа толкова пари, колкото му трябват. Ковчезникът, разбира се, се удивил, когато философът поискал примерно 50 000 долара. Той не се решил да изплати такава сума и поискал да поговори за това с царя и да узнае волята му. Когато Александър чул каква голяма сума искал философът, веднага наредил на ковчезника: “Незабавно му изплати. Философът ми оказа величайша чест. Огромната сума, която е поискал, говори за това за колко богат и великодушен ме счита той.”

А колко искате вие от Царя на Вселената? Колко богат и великодушен е Той във вашите представи? Много неща могат да ни попречат да се молим, но преди всичко, ако сме нерешителни, боим се, съмняваме се и не можем да повярваме, че Бог е готов да отвори прозорците на небето и да излее най-богати благословения, както казва в Словото Си: “дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него” (Малахия 3:10). Някой беше сравнил вярващия с риба, която плува в открито море и се бои да пие вода, защото се опасява дали след това няма да се окаже на суша.

Бог е предоставил на наше разположение всички съкровища на небето. В Христос Той даде на хората най-великия и безценен дар и в Него е готов да изпълни всяка наша молба. “Ако поискате нещо от Отец, Той ще ви го даде в мое име” (Йоан 16:23). Ние нямаме нищо. Ние сме духовно банкрутирали. Но Исус притежава безгранични богатства на небето и ни приканва да вземем от Неговата “сметка” толкова, колкото ис-

каме. “Досега нищо не сте искали в Мое име; искайте и ще в получите, за да бъде радостта ви пълна.” (Йоан 16:24).

Когато се молим, нужно ни е да повярваме в Божията верност и в Неговото великодушие. Вярата не е нещо мистично. В нея се проявява зависимост. Когато ни е нужно нещо, не трябва слисани да казваме: Какво да направя – на себе си ли да уповам или на Бога? Нужно е с вяра да поставим всички проблеми в Божията ръка. Господ ще ни помогне и ще прояви могъществото Си, ако напълно Му се доверим.

Апостол Яков пише за това: “Но да проси с вяра без да се съмнява ни най-малко” (Яков 1:6). И още веднъж повтарям тези думи на Исус: “Всичко е възможно за този, който вярва” (Марк 9:23). “Нека ви бъде според вярата ви.” (Мат. 9:29)

Вълнуват ли ви тези удивителни обещания? Възможно е да мислите: “Да, нужна ми е голяма вяра”. Не, не се стремете към някаква особена, велика вяра. Това е лъжлив път. Когато учениците поискаха от Исус да увеличи вярата в тях, Той отговори така: “Ако имате вяра колкото синапово зърно, казали бихте на тази черница: изкорени се и насади се в морето и тя би ви послушала” (Лука 17:5,6).

Не особено голямата вяра ще ни спаси, а простата детска вяра във великия Бог. Започнете с това да се доверявате на Бог във всички големи и малки неща. Молете се: “Вярвам, Господи, помогни на моето неверие!” (Марк. 9:24)

Понякога ние недооценяваме себе си, но никога не трябва да недооценяваме Бог. Той отговаря на нашите молитви не защото сме достойни за това, а защото за това е достоен Христос, в Чистото име молим.

Аз получих най-поразителния отговор на молитва, когато Исус встъпи в моя живот и ме очисти от греховете. Всекидневно моля Бог да повтори това чудо. Това е велика молба, най-великата от всички молби, с които някога се обръщате към Бога. Той очаква, за да я изпълни. Ако се молите недостатъчно сериозно за своето избавление, направете това сега.

Преди всичко молете се за най-важното; не за това Бог да ви обича (Той и така ви обича), а за това да ви прости греховете и ви приеме в Своето семейство. Доверете се на Бог. Учете се да просите от Него, което е най-важно и най-голямо, открийте Му всичките си желания. И всекидневно ще чувствате как Бог ви изпитва и едновременно ви помага.

Молитвата, това е отговорът на всеки житейски проблем

Често ние не се молим в някои обстоятелства, тъй като от наша гледна точка дадена ситуация е безнадеждна. Но с Бог никога не е безнадеждно. Няма нищо толкова заплетено, което да не може вече да се възстанови. Никакви човешки отношения не могат да бъдат толкова развалени, че Бог да не може вече да ги върне към дружелюбие и взаимно разбиране. Никакви навици не могат да са вкоренени толкова, че вече да е невъзможно да се победят. И никой не е толкова болен, че да е вече невъзможно да се излекува. Няма такъв човек, чийто разум да е толкова помрачен, че той да не може да стане талантлив и здравомислещ (...) Ако нещо ни гнети или огорчава, нека да престанем да го споменаваме и да изброяваме трудностите, но да се доверим на Бог, за да получим изцеление, любов и сила.” *Е. Уайт, Ривю енд херълд, 7.10.1865*

Какво да направя, за да има в семейството любов?

Разговорът е за семейството. Да се настроим не критически. Просто да направим анализ, да позволим на Бог да покаже действителното му състояние. Нека позволим на Божието Слово да освети нашето семейство; знаей, че желанието на Господ е в семейството да има любов.

Трябва да вземем под внимание, че всичките семейства са много различни. Говорейки за това, нужно е да помним, че има семейства, в които няма бащи. Има семейства, в които няма деца. Има семейства, в които заедно живеят родители, деца, дядовци, баби. Има много шумни големи семейства; има малки. Има семейства от един човек – умрял е съпругът, децата излетели от семейното гнездо. Има смесени семейства, в които едната половина е вярваща, а другата – невярваща. Има семейства, в които родителите редовно се молят за покаяние на техните деца, а сами-

те деца бродят по широкия път на света и водят неправилен начин на живот. Понякога майки се молят за синове, за които от години нищо не са чули.

Има разни семейства! И може би, някои споменавайки своето семейство, се проникват с особена болка. Не искаме да разчопкваме тези рани. Искаме да говорим за атмосферата в семейството, за атмосферата на любов.

Библията съветва:

„СЛЕДВАЙТЕ ЛЮБОВТА“

Нека всеки от вас – дали сте малко или голямо семейство, дали сте родители или деца, живеещи с родители – отговори на въпроса: Какво направих аз лично, за да има в семейството, в което живея, любов? Ние много добре знаем какво трябва да правят другите членове на семейството, за да ни е хубаво. Но какво лично аз съм направил?

В Библията четем: „Следвайте

любовта“ (1Коринтяни 14:1). За да я следваме, нужно е да положим усилия. Затова направих извод: любов в семейството – това е добровolen избор – или ще обичам, или няма да обичам. Какво избирам лично аз? Правилният избор е любов – дори ако пред нашия взор стоят планини от препятствия и мислим: „Аз пробвах, но това е нереално, това е невъзможно!“ Писанието казва: „Невъзможното за човеците е възможно за Бог“ (Лука 18:27). И ако искаме в нашето семейство действително да има атмосфера на любов, трябва да се приближим при Бог.

Любовта трябва да се учи. За да се научим на нея, необходимо е да бъдем при Източника на любовта – Бог. Бог е любов! Той вършеше чудеса в съдбата и в семействата на хората. Някои се помиряват със състоянието, в което се намират. Просто махнат ръка и казват: „Да става каквото ще!“ Но това не е вярно! Всесилният Бог може да промени нашето семей-

ство, защото Той иска да направи това.

Висше щастие в семейството – това е когато всяко дете е уверено, че татко и мама го обичат, когато дядото и бабата са уверени, че децата и внуците ги обичат, когато мъжът е уверен в любовта на жената, а жената – в любовта на мъжа. Ако искаш да имаш това щастие, ако искаш да те обичат, първо обичай самият ти!

Грешки при правилен избор

И ето, ти си направил правилния избор, но не всичко се получава.

Проблемът е в неправилния подход към постигане на любов. В решаването на този проблем има три подхода.

Първи подход - това е „любов – ако“. Аз ще обичам, ако....“ И след това идват условията. Това не е библейският подход. В Евангелието е записано съвсем друго: „Всяко нещо, което желаете да правят хората на вас, същото и вие правете на тях.“ (Мат. 7:12) Ако децата поставят условия на родителите, дядото с бабата – на всеки в дома, мъжът на жената, то в семейството няма да пребивава любов.

Втори подход – „Ще те обичам, защото ти заработваш много пари“, „... защото си красива“, „защото не боледуваш“... Такава любов е ненадеждна, не продължава дълго, тъй като може да се остане без работа, да се разболее, да остарее... Не може да се обича, докато в дома има светлина, вода, крановете са изправни, а когато някога това привърши, скъса се, разруши си, изгние – пропада и любовта. Библейският подход е – обичай, и точка! Обичай без условие, без оглед на качествата на човека и условията на живот.

Да приемем, че сте на гости. По какво можете да откриете има ли в семейството любов, обичат ли се един друг членовете на семейството? Във връзка с това ще кажа за някои моменти, чрез които веднага забелязваме любовта.

Ако я практикуваме в нашия живот, то това е външна проява на любовта. Ако не я практикуваме – ето третия неправилен подход да постигаме любов в семейството.

За външните прояви на любов в семейството

ОБЩУВАНЕ Много важно е да умеем да общуваме. Става така, че понякога в семейството разговаряме само по необходимост: „Дай лъжицата!“ „Къде е чайт?“ „Купи хляб!“ „Лъсни обувките!“ Но искам да кажа, че семейството – това е място за общуване. За да бъде действително такова, нужно е да отделяме време за разговор един с друг просто защото се обичаме един друг. Ние жертваме един за друг това време, за когото и да е той: деца родители, баба и дядо. Всички членове на семейството е нужно да умеят да разговарят. Нека да помислим, създават ли атмосфера на любов нашите разговори? Какво говорим в семейството? Може ли това да се нарече любов?

ТОН И ДУМИ А как говорим? Има ли в тона на гласа ни любов? Понякога човек така се защитава: „Да, аз нищо такова не съм казал! Да, и изобщо това е литературна дума.“ Но някои литературни думи и тонът на гласа могат да убият човека. А може да се каже така, че събеседникът веднага да разбере: обичат го, затова така говорят.

ВИКАНЕ Ако искаме в семейството ни да цари атмосфера на любов, за да бъде Бог всред нас, не трябва да даваме място на дявола, т.е. да викаме. „Всяко раздражение и ярост, и гняв, и викане с всяка злоба да се махнат от вас.“ Не давайте място на дявола: той не обича. Той идва да открадне, да убие и погуби, идва да разруши всички семейни основи. Най-малкото, което е нужно да сторим, ако в светлината на Божието Слово намерим, че викането има място в нашето семейство, е да се покаем пред Бог. И колкото по-скоро, толкова по-добре, защото е писано: „Не оскърбявайте Божия Дух.“ Ако в семейството се,

крещи, в него няма благословение. Естествено, не говоря за случаите, когато е нужно да накараме някого да побърза, например: „Пожар! По-бързо!“

СЪДЪРЖАНИЕ Темата на разговор също създава атмосфера в нашето семейство. Разговорите могат да бъдат досадни – това раздражнява и не разполага към любов. А Библията казва: „Ако говори някой, нека говори като такъв, който прогласява Божиите словеса“ (1Петрово 4:11). Любов в семейството – това е Бог в семейството, и ние разчитаме на това, че Той е с нас, Той е тук, ние говорим с Него. С какво е изпълнено сърцето ни? Ако съм в правилни отношения с Бог, любовта ще се открива в това, което говоря и ще се лее докрай. Писанието казва: „От препълването на сърцето хората устата“ (Матей 12:34).

В семейството има много проблеми. Хората ги оправдават с това, че им е зле. Когато са зле отношенията с Бог, то няма любов и в сърцето, а в семейството има проблеми. Тези проблеми се изливат с пляскане в обществото, към тези, с които работим, учим се. Човек става зъл, нервен, но оправдава себе си: „Ако знаехте при какви условия живея! Но не зная къде да се дяна!“ Той трябва да си излее някъде тези емоции и тогава всичко е лошо. Когато в сърцето има любов, ние сме в правилни отношения с Бог. Тогава и в семейството ще има хубава атмосфера. А ако в семейството има любов, то и в църквата има любов, и тази любов се разпространява в обществото.

МЪЛЧАНИЕ В Библията пише: „Време за мълчание и време за говорене“ (Притчи 3:7). Но това не е казано за случаи, когато членовете на семейството не искат да се разговарят или когато просто няма за какво да говорят. Мълчание в семейството – това са много печални отношения. И когато то продължава с часове, дни, понякога и повече, трябва да се молим за това, защото то е явна проява на отсъствие на любов.

КАКВО СЕ ГОВОРИ ЗАД ГЪРБА За отсъствие на любов свидетелстват

телства и това, че говорим един за друг зад гърба. Среждал съм, когато деца говорят лошо за своите родители. Среждал съм, когато мъже говорят зад гърба лошо за жените си (не знаейки как е това в женско общество). И това, и другото е грех.

УМЕНИЕ ДА СЕ ОБЩУВА В Библията четем: „Когато синът ти те попита... тогава да кажеш...” (Второз. 6:20, 21) „Да кажеш” – в значение „да обясниш”. И нас често нашите деца ни питат за нещо. Как реагираме на техните въпроси? – „Нямам време!” „Почакай!” „Иди при мама! Не виждаш ли, че съм зает?” А нали умението да слушаме, да не се прекъсваме един друг, даже и децата – това е проява на любов.

Веднъж наблюдавах следната картина. Бяхме се събрали 15 – 20 души. Един брат разказваше нещо. В момента, в който се показва жена му, той преустанови изказването си, и тя започна да говори. Той направи пауза, но имаше намерение да продължи. И тя забеляза това. Веднага спря и каза: „Прощавай, моля ти се. Помислих, че си приключил.” След разговора няколко души ми казаха: „Колко го обича тя! Колко щастлив мъж!” И ако някъде чуем: „Сега всички (!) мълчат! Татко ще говори”, то тук няма твърде много щастие и любов.

УМЕНИЕ ДА СЕ НАКАЗВА Четем още в Библията, че които Бог обича, тях изобличава и наказва (Евреи 12:6). Умението да се наказва е проява на любов, колкото и да е странно. Слушах да се разказва за едно семейство, в което имало шест деца. Децата били различни. Но най-малкият бил особено непослушен и го наказвали за това. Веднъж той силно се провинил, разбрал, че баща му ще го накаже, и решил да се скрие. Скрил се в собствения си дом. Имали старинни часовници, много големи, монтирани в стената. Момчето отворило вратичката, качило се тук и от малка пролука започнало да наблюдава какво ще стане въкъщи.

Бащата събрал останалите деца и казал: „Идете и го наме-

рете!” Всички побягнали да го търсят. А бащата, за огорчение на пакостника, останал в стаята и момчето виждало какво той прави. Бащата нервно ходил из стаята, вълнувал се. И при вида на това сърцето на момчето било все по-силно. Мислило си: „Какво ще стане сега?” Дотичали децата и казали на баща си: „Не можем да го намерим.” Той отново ги изпратил да го търсят. Те пак дотичали: „Няма го!” Бащата ги изпратил трети път. И когато те изтичали да го търсят, провинилото се момче видяло как баща му седнал на стола, сложил главата си върху ръцете и горчиво заплакал. Бащата помислил, че никой не го вижда. А момчето в този момент разбрало, че баща му го обича. То излязло от укритието си, паднало на врата на баща си бързо и казало: „Татко, прости ми! Аз ти причиних болка.” Бащата, естествено, му простил. Атмосферата на любов оправила положението. Много важно е никой да не се съмнява в любовта, да бъде видна. Тогава и наказанието се възприема по съвсем различен начин. Наказанието трябва да има, нали в семейството е нужна дисциплина, но с любов! Така ни казва Свещеното Писание – с любов.

ДУХЪТ НА СЕМЕЙСТВОТО Какъв е духът в нашето семейство? Вечно недоволство и роптание? Огорчения и осъдителен дух? Или дух на прощателност, озлобение и ожесточеност? Има семейства, в които при общуване не подбират изразите, там може да се чуе всичко. Това състояние е страшно. И ако чувстваме, че това ни касае, че така е в нашите семейства, то нужно е да поправим това, тъй като Бог иска съвсем друго: Той иска в нашето семейство да има любов и обещава, че това е възможно.

ПРИВЪРЗАНОСТ Как сме длъжни да се обичаме един друг в семейството? Всички ли членове на семейството еднакво? Към какво трябва да се стремим? Библейската любов е истинската любов. Тя се характеризира с привързаност: влече ни един към друг, зле ни е един без друг, хубаво ни

е да сме заедно, не искаме да се разделим. Да, принудени сме да отиваме на работа, на учебни занятия... Но за нас мисълта за семейството е особено благословение. Радваме се какво ще бъде вечерта, когато отново се съберем заедно: татко и мама, братя и сестри, и други членове на семейството. Тази привързаност ни учи да се обичаме и се грижим един за друг. Живеем в съгласие със стиха: „Служете един на друг с любов.” Ние действително служим един на друг, търсим възможност да проявяваме любов ежедневно.

ИСКРЕНОСТ Искан още да отбележа, че искреността, искреното участие – това е много важен елемент във взаимоотношенията в семейството. Когато няма искрена проява на любов, тогава членовете на семейството не искат да се прибират у дома, те търсят такива хора, които ще ги слушат с внимание, ще ги разбират, които ще им стоплят душата.

МОЕТО АЗ Големият проблем в семейството – това е нашият егоизъм. Да умеем да служим един на друг – това е да се премине от потребителско състояние към служене не ближния. Не са длъжни всичките членове на семейството да се въртят около моето Аз в центъра. Сега аз искам да бъда за всички. Това е готовност за служене. Някой си е казал: „Домът е там, където е сърцето ни.”

Писанието казва да достигнем любов. Това означава, че сме длъжни да се учим да обичаме. Ние избираме това. Съгласяваме се да се учим на това. Искан да се учим да принадлежим един на друг в семейството. Искан да се учим да служим на потребностите на другия. Искан да увеличаваме любовта естествено, не принудено, искрено. Не искаме да се претруваме, да играем някаква роля, да фалшифицираме. Започваме да говорим добри думи. Може би не винаги или никога да не сме ги говорили, но се разкайваме и вярваме, че това, което е невъзможно за човек, е възможно за Бога. Неправилно е, когато някои казват: „Такъв ми е характерът. Приемете

ме такъв, какъвто съм.” Разбира се, трябва да приемаме такъв човек, но той трябва да се промени. Ако искам да ме обичат, аз самият трябва да обичам.

УВАЖЕНИЕ Не може да не се каже за уважението в семейството. Това не е преднамерена любезност, която подчертава отчужденост или развалени отношения, когато хората преминават на „Вие”. Абсолютно нормално е, когато децата се отнасят любезно към родителите. Любезните отношения предполагат вежливост, учтивост, съобразителност, разни видове услуги с използване на вежливи думи: благодаря, моля, бъдете така добри и т.н. Това съответства на Библията, която учи да бъдем братолюбиви един към друг с нежност (Римл. 12:10). Тези качества и чувства трябва да се проявяват в семейството.

РАЗБИРАНЕ БЕЗ ДУМИ Любавта увеличава единството в семейството, това, което ни обединява. Когато я има, ние не възвишаваме себе си чрез унизяване ближния. Знаете ли, това въобще е непочтен начин на действие: за да не потънем, или за да се издигнем, да говорим лошо за своя ближен. Практическото единство, което увеличава нашата любов – това е такова състояние, когато се разбираме един друг без думи и действаме правилно. Понякога тази любов може да се прояви в практическа помощ. Например майката не е казала на сина, че трябва да свърши тази работа, но той я разбрал без думи, защото я обича. Ако има любов, не е нужно много да се обяснява. „Сине, иди...”, „Иди, бъди така добър... мен ме боли гърлото...” – това е достатъчно, той сам побягва.

СНИЗХОДИТЕЛНОСТ Много важна между членовете на семейството е снизходителността. Библията казва да служим с любов един на друг: „Претърпявайте си един друг и си прощавайте, ако някой има оплакване против някого, както и Господ е простил на вас, така прощавайте и вие. А над всичко това облечете се в любовта, която свързва всичко в съвършенство” (Колос. 3:13). Да

допуснем, че аз правя на детето забележка; а то на това тръшва вратата. Казвам му: „Това не е добре, защото...” То отговаря: „Разбрах. Ще се старая да не допускам това.” И ето че при него отново се получава. Виждаме, че при това то много съжالياва. Как аз, бащата, трябва да постъпя? Да закрещя: „Колко пъти ти казвам това?!” Но виждам, че то самото не се радва на това, което е направило, и мога да кажа: „Нищо, сине. Виждам, че ти е болно. Ти не си искал – така се е получило.” Това е снизхождение. Снизходителните хора винаги са благородни, а напомнящият за грешки губи приятеля – така казва Свещеното Писание (Притчи 17:9).

ДОВЕРИЕ За да порасне любовта в семейството, нужно е взаимно доверие, нужна е взаимна увереност един в друг. Понякога сами създаваме причини за изгубване на доверие в нас и тогава престават да ни вярват, защото не се решават да ни се доверят. Трябва искрено да се покаем за това, много да се стараем да възвърнем доверието, да се молим за това, тъй като неговото отсъствие постепенно убива всичко хубаво, което сме отгледали.

ДОМ МОЙ – крепост моя, където мога да се укрия.

За да цари в нашия дом атмосфера на любов, домът трябва да стане убежище, където ни разбират, където откровено разговарят един с друг, където ни поддържат, където даже можем да наведем глава, да се оплачем и да не ни се присмеят и осъдят. Ето, такова място, където могат да се излекуват раните, които получаваме в греховния свят. Това е място, където ни обичат, където ни влече, където ни обръщат внимание, където ни прощават, където ще се помолят за нас на Бог. В Писанието четем: „Един на друг теготите си носете и така изпълнявайте Христовия закон” (Гал. 6:2). Любова всичко претърпява!

Така ли е в нашите семейства, драги читатели? Какво мислим за нашето семейство? В него ли е Божията любов? Привлича ли ги нашите деца домът? Щастливи

хора ли сме или нещастни? Обичат ли ни? Обичаме ли? Бих желал във всеки от нас да израсне вяра в това, че Бог реално може да промени всичко в нашето семейство.

На едно бракосъчетание ме поканиха да кажа пожелание на младите. След това при мене дойдоха родителите. Бащата със сълзи ми каза: „Така се радвам, че моите деца чува това и че за тях именно така се помолихте. Ако те изпълнят това, знаей, че ще бъдат щастливи. Така бих желал да ги видя щастливи! Така бих желал в дома им да има любов!” Той замълча малко и добави: „Ние вече се примирихме... Как да е ще преживеем...” Знаете ли, заплаках и му казах: „Защо? Защо се предавате? Защо се примирявате с такова положение? Защо не искате да положите усилия? Защо да продължавате да се измъчвате? Вие можете да се покаете и Бог, Бог на невъзможното, може да ви помогне да започнете на чист лист вашия семеен живот!”

Искам да разкажа за още едно бракосъчетание. Съпрузите вече 25 години прекарвали семеен живот. Те започнали като невярващи, а след това повярвали. На 25-годишния семеен юбилей те повикаха църковния служител и помолиха да ги съчетае. Беше така трогателно! Съпрузите стояха пред Бог. Редом с родителите техните пораснали деца, и пасторът на църквата зададе въпрос на младоженеца: „Обещавах ли да обичаш своята жена?” Той отговори: „Обещавам.” Той се и покая и помоли за прошка. Служителят попита жената, обещава ли да бъде вярна на мъжа? А при тях животът преминал бурно, какво не е имало в отношенията им за тези 25 години! Но те се покаяха пред Бог, поискаха да се помолят за тях и ги благословиха за щастлив семеен живот.

Любовта, която Бог дава, която може да се избере днес, която може да се поиска днес, съединявайки се с Източника на любовта, не престава. Тя е безусловна, без „ако” и без „защото”. Господ да ни помогне да я съхраним! □

Как ни въздействат химикалите

В статия, публикувана на 4 май 2012 година, в изданието *Интърнешънъл Херълд Трибюн* на Николас Д. Кристоф се повдига предупреждение срещу продължаващата химикализация на обществото. Основната загриженост е, че много химикали, използвани в невинни ежедневни продукти, предизвикват масови хормонални нарушения в човешките същества и животинския свят като цяло. Ето някои цитати от статията:

„Широко използваните хербициди действат като женски хормон и изнежват мъжките екземпляри в дивия свят. По такъв начин мъжки жаби могат да имат женски органи, и някои мъжки риби всъщност да произвеждат яйца. В едно езеро във Флорида, замърсено от тези химикали, мъжките аллигатори имат мънички пениси“.

„В наши дни все повече доказателства могат да свържат този клас химикали с проблеми в хората. Те включват рак на гърдата, безплодие, нисък брой сперматозоиди, генитални малформации, ранна менструация и дори диабет и затлъстяване.“

„Филип Ландриган, професор по педиатрия в училището по медицина

„Планина Синай“, заявява, че вродения дефект наричан хипоспадия – неправилен пикочен канал – сега е два пъти по-често срещан сред новородените момчета, отколкото е бил винаги. Той подозира ендокринни дизруптори (вещества, нарушаващи функциите на ендокринната система), наричани така, защото могат да развалят до поразяване ендокринната система, която управлява хормоните“.

„Ендокринните дизруптори са навсякъде. Те са в термичните постъпления, които излизат от газовите помпи и А.Т.М.-и. Те са в консервираните храни, козметика, пластмаси и хранителни пакети. Изследвайте кръвта и урината си и със сигурност ще ги намерите там, както и в млякото от човешка гърда, и в кръвта на пълната връв на новородени бебета.“

Не знаем ли какво ще сполети света? Преди век вдъхновението вече бе видяло последствията на греха: „Когато този свят бе създаден от Христос, той бе свят и прекрасен. Бог го намери за „много добър“. Всяко цвете, всеки храст, всяко дърво отговаряха на целта на техния Съз-

дател. Накъдето и да погледнеш, всичко бе прекрасно и запълващо ума с мисли на любов към Създателя. Всеки звук бе музика в перфектна хармония с Божият глас.

Но настана промяна. Грехът донесе гнилото, деформация, смърт. Днес целият свят е опетнен, повреден, заплашван от смъртна болест. Земята стана под продължаващото престъпление на жителите и.“

Човешките същества са дегенерирани. Един след друг те падат под проклятие, защото грехът е навлязъл в света, и смъртта чрез греха. Истината не е направена безценна чрез практика. Тя не осветява душата. Тя избелява от ума, защото сърцето не оценява стойността ѝ. Като последствие, умът става все по-затъмнен от атмосферата, която е маларийна, заради увековечаването на Адамовия грях. Съвестта е загубила своята чувствителност. Чрез повтарянето на греха, впечатлението, направено на съвестта от греха, няма повече сила да задържи нарушителя, болна, покварена и умираща. Гласът вече не е ехо на Божият глас, нито дава изява на музиката на душата, осветена чрез истината. Сърцето, в което Бог трябва да е възцарен, е място, от което излизат всички форми на мерзост. Как префиненето злато е потъмняло! Човек е изгубил отражението на Божия характер.

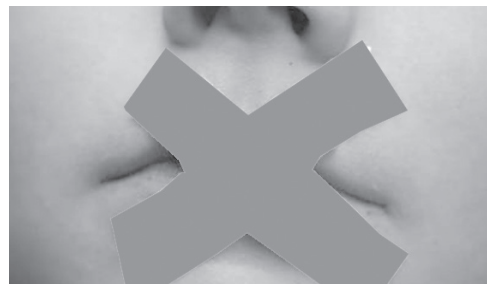
Това бедствие е толкова универсално. Няма място по света, където следата на змията да не се види и отровното ѝ ухапване да не се усети. Целият свят е осквернен. Колкото повече се увеличава престъплението, толкова повече се усилва проклятието. Земята се подготвя за очистване чрез огън.“ – *Е.Г.Уайт, Знамения на времето, 27 юни 1900 г.*

Егоизмът прави печален

Не е добре за човека, ако се застъпва само за своите интереси. Егоцентричните личности страдат обикновено често от депресии.

Който поставя собственото си благополучие на преден план, е по-често депресивен и по-често има междуличностни трудности, отколкото другите хора. Това показва едно изследване на университета в Касел. Изследователският екип дошъл до този резултат след един устен анализ на 118 лица, от които 99 страдали от психическо заболяване. Учените провеждали лично интервю с пробните лица. Тези били регистрирани и след това записани писмено. Изследвани били изказванията на участниците в изследването за честотата на употребата на местоимения в първо лице единствено число, като „аз“, „на мен“, „мен“ и „мой“. Установило се, че изследваните, които особено често казвали „аз“, имали силна склонност към депресии. Също лингвистично свързаността с Аз-а е едно указание за социални страхове и брачни проблеми. Изследването беше публикувано в научното списание *Journal of Research in Personality* (бр. 3, с. 47, 2013)

САМО ЕДНА ДУМА МОЖЕ ДА ПРЕДИЗВИКА НЕЛЕЧИМА БОЛЕСТ

Учени доказаха, че думата има пряко влияние върху структурата на молекулите на ДНК, а следователно и върху човека като цяло. Каквато лексика има един човек, какъвто е речниковият му багаж, такъв е и животът му.

От време на време в обществото се разгарят дискусии за това дали трябва да се псува. Учени твърдят, че ругатните буквално се врязват в генетичния апарат, в резултат на което се извършват мутации, които от поколение на поколение водят до израждане.

Когато човек постоянно ругае, неговите хромозоми се късат и огъват, а гените сменят местата си. В резултат на това ДНК започва да изработва протиестественни програми, така постепенно на потомството се предава поставката за самоликвидация.

Експеримент с "облъчване" на семена на растения с думи се провеждал много години. Почти всички семена загинали, а оцелелите се превърнали в генетични изроди. Тези чудовища пренесли много болести, които се предавали по наследство. След няколко поколения потомството им напълно се изродило. Интересен факт: мутагенният ефект не зависел от силата на думата, тя можела да се произнася силно или шепнешком.

Изводът на учените е следният: определени думи имат не енергийно, а информационно въздействие върху ДНК.

Бил проведен и противоположният експеримент. Учените

"благославяли" семената, които били убити от мощно радиоактивно облъчване. В резултат обърканите гени, разкъсаните хромозоми и спирали на ДНК се върнали на предишните си места и загиналите семена оживели.

Скептиците се отнасят с недоверие към тези изводи. Как могат обикновените думи да влияят върху наследствеността? Нашата представа за генетичния апарат като съставен само от химически вещества е остаряла. За да се изгради от ДНК жив механизъм, са необходими много сложни конструкции. Програмата на човека е закодирана във физическите полета, които се създават около хромозомите и имат холографски строеж.

Цялата информация за миналото, настоящето и бъдещето на организма в концентриран вид се съдържа във всяка точка на вълновия геном. Молекулите на ДНК си обменят тази информация чрез електромагнитните вълни, включително акустичните и светлинните.

Днес учените се научиха да зареждат ДНК с енергията на светлината и звука. Излъчвайки определени генетични програми, те стимулират резервните възможности на организма.

Изводът е еднозначен – ДНК възприема човешката реч. Нейните "уши" са идеално приспособени за улавяне на звуковите вибрации.

Някога Пушкин писал на

жена си: "Не цапай душата си с четене на френски романи..."

Някой може да се усмихне на тази препоръка на гения, но учените откриха, че дори мълчаливото четене стига до клетъчните ядра по електромагнитните канали. Един текст оздравява наследствеността, друг – я травмизира.

Известният физик Пьотр Гаряев смята, че с помощта на словесни мисловни форми човек създава своя генетичен апарат. Например детето наследява от родителите си деформираща програма и започва да псува и ругае. Така той разрушава и себе си, и своята среда, както социална, така и психологическа. И тази "снежна топка" се търкаля от поколение в поколение.

Така че на нашия генетичен апарат не му е безразлично какви книги четем. Всичко се запечатва във вълновия геном, т.е. във вълновата генетична програма, която променя в една или друга посока наследствеността и програмата на всяка клетка. Една дума може да предизвика неизлечима болест, а друга – да излекува човека. При това вашата ДНК не разбира дали вие общувате с живи хора или с героите от телевизионния сериал.

Човекът прилича на паметна книга, в която записва своите отзиви и пожеланията на всички други, включително и своите. Тази информация не само го формира като личност, но и се запечатва в ДНК. От нейното съдържание зависи здравето на потомците му.

Историята на една песен

Книгите, както и хората, имат свой живот. Едни – плодотворни: те стават бестселъри. Други, подобно на комета, ярко блеснат, бързо гаснат, не оставят забележителна следа. Трети стават класика и задълго надживяват своите автори.

Животът на човека е подобен на книга. И всеки си има своята. В Библията е казано, че на небето се пише паметна книга за боящите се от Господа. В книгата Откровение четем за Книга на живота, където са записани имената на изкупените.

Животът на много хора остава в паметта и след смъртта, други бързо се забравят. Той, както книгите, се отличава по размер, обем, съдържание и оформление. У едни хора по протежение на живота се получават солидни фолианти (дебели книги с големи размери) с кожена подвързия, отпечатани на хубава плътна хартия, с многобройни цветни фотографии и красиви илюстрации. У други – книгите са с много ярък, блестяща, хвърляща се на очи гланцова супер обложка, но при това с неразбираемо, пусто и не запомнящо се съдържание. У трети – в мека обложка не големи невзрачни брошурки, напечатани на проста хартия.

За разлика от печатните книги, където към любимите, прочетени преди страници може да се върнем и да прочетем отново, в живота такова връщане към миналото е невъзможно. За преживените страници на живота можем само да си спомним, преживявайки приятни и горестни моменти или да съжаляваме за неизползвани дарове на живота, необмислени постъпки или неправилно взети решения. Но един ден ще настъпи голямата проверка на небето, когато Книгата на живота бъде отворена и прозвучат имената на всички спасени. За тези, които обичат Исус и са Му били безкрайно предани, ще настане наистина блажен момент. За този момент е и известната на всички християни песен „Щом тръба Господна затръби“.

Името на автора е Джеймс Милтон Блек. Той е бил искрен Христов последовател и създател на много християнски псалми. Джеймс е роден на 19 август 1856 г. в Северен Хил, щата Ню Йорк. Музикалната си кариера започнал заедно с известните композитори на своето време Джон Ховард и Даниел Тоунером от библейския институт „Муди“. През 1881 г. Джеймс Блек се преместил в Уилямспорт, Пенсилвания. Ръководил църковния хор, пеел прекрасно и свирил на орган, бил преподавател в неделното училище, директор на младежкото служене, привел много души при Христос. Починал на 21 декември 1938 г.

„Песни на душата“ – така се нарича сборникът от химни на Джеймс Блек, в който се намират „Ела, о, ела при Мен“, „Ние ще пребъдем с Него в слава“,

„Дом в моето сърце за Исус“, „Помня Голгота“ и др. Но особено любима и скъпа на много християни е песента „Щом тръба Господна затръби“. Историята на нейното създаване е свързана с угасващия живот на една от младите ученички на Д. Блек.

Било през 1892 г. в Уилямспорт. Веднъж Джеймс Блек минавал по улиците на най-бедната част на града. На крилото на един разрушен дом той видял девойче. Скъсаната ѝ рокля и обувки говорили за това, че живее без родителска грижа. Блек, приближавайки я, попитал: „Не желаеш ли да посетиш неделното училище?“ Момичето тихо отговорило: „Да, искам. Но...“ То се смутило и навело глава. Джеймс Блек разбрал, че момичето се стеснява да отиде на училище в такова облекло.

На другия ден Беси (така наричали момичето) получила пратка с рокля, кърпа и обувки. Божията любов, проявена в грижата за нея от непознатия, докоснала сърцето на девойчето: в неделя тя отишла на църква.

В началото на всяка служба в неделното училище Блек правил проверка, назовавайки по име всяко дете. Моментът, когато за първи път прозвучало името на Беси, наистина бил за нея непривичен, тържествен и незабравим.

Наскоро момичето заболяло. Не можело да ходи на служба. На проверката се отзовали всички деца, всички, освен Беси. Обикновено, когато Джеймс Блек назовавал името на детето, то било длъжно да цитира стих от Свещеното Писание. Блек повторил името Беси още веднъж, но в отговор последвала тишина. Най-напред Беси напуснала училището. Учителят помислил най-лошото, понеже бащата на момичето бил алкохолик и изобщо не се грижил за нея. Ами, ако е умряла? Джеймс Блек си спомнил стиха от Откровение на Йоан за Книгата на живота, в която са записани имената на изкупените. Вписано ли е името на Беси в книгата на Агнеца в небето? Ще бъде ли тя в обителите на Царя, на небесната проверка. Преживяванията за Беси не му давали покой. Веднага след службата Джеймс Блек побързал към дома на момичето. Беси действително била много болна. Треската ѝ, силният пристъп на кашлица задавяли гърлото ѝ. Разбирайки, че това е сериозно, Блек повикал личния си лекар и той определил продължителна хронична пневмония.

Под впечатлението на нахлуващите мисли за участието на Беси във вечността Джеймс Блек, завръщайки се у дома, седнал на пианото все с тези безмълвни въпроси: Ще се отзове ли Беси на зова на Божия Агнец на небесната проверка? И тогава неволно сам прошепнал от името на момичето:

*Щом тръба Господна затръби в небесни висини
и денят Господен веч се зазори,
щом спасените от тази земя преминат в небеса,
аз ще бъда на проверка пред Христа.*

Джеймс Блек по вдъхновение написал същата вечер прекрасна мелодия към тази песен. Нейният мотив никога не се е променял.

Младата Бесси наскоро умряла, но песента, която се родила благодарение на срещата с това момиче и нейното обръщане към Господа, живее и до днес.

Най-напред тази песен прозвучала на траурната церемония при погребението на Бесси. Днес тази прекрасна песен с радост я пеят на много езици в почти всички страни по света. Тя укрепява вярата, дарява надежда, изпълва сърцето с небесна любов.

А как сме ние? Ще отговорим ли на небесната проверка? Ще прозвучи ли нашето име там, в сред цялото множество на спасените? Можем ли с увереност да пеем за това, че и нашето име е записано в Агневата Книга на живота?

Да, всеки от нас с живота си пише книга, която ще остане за следващите поколения. За съжаление, дори в края на живота не всеки човек разбира смисъла на своята, вече прочетена книга на живота, нейния сюжет, логиката, съдържанието, замисъла на Автора, нашия Творец. Затова днес актуално звучат думите на Джеймс Блек:

*Нека служим на Христа,
докато сме на таз земя;
любовта Му да възхваляме всегден;
а когато дните свършат
и престанат вси дела,
ще застанем на проверка пред Христа.*

Да ни помогне Бог да преживеем така, че в края на дните да не ни е срам да четем книгата на своя живот. Наистина няма нищо по-важно на тази земя от увереността, че и твоето име го знаят в небето.

Уши, които слушат

Четях в домашното си училище за нашите уши. Нашите уши имат три части. Частта, с която чуваме, е наречена външното ухо; другите – средното и вътрешното ухо, са в главата ни. Нуждаем се от всички тях, за да чуем. Външното ухо улавя вибрациите на различни звуци и шумове, които след това минават към средното ухо и удрят тъпанчето. Тогава се задвижват три костици и предават тези вибрации (наречени също звукови вълни) към една част, наречена ушна мида, където се улавят от познатия като слухов нерв и се изпращат до мозъка, за да бъдат анализирани.

Има един интересен урок, който научих, изучавайки физическото ухо – че нашето духовно ухо също има три части. Първо чуваме Библията с физическите си уши. След това нашата съвест ни казва, че каквото сме чули е истина. След това нашето сърце избира дали да се подчиним или не. Нуждаем се да чуваме с всичките ни духовни уши, защото само тогава наистина ще разпознаем духовния „звук“ на Исус, чукащ на сърдечната ни врата.

Слушането на Божието Слово е защитата ни срещу Сатана. На много животни слухът им служи като тяхна защита срещу хищници или неприятели. Например дивите кози имат много добри уши. Те се учат да разпознават дали звукът на падащите скали е бил причинен от планински лъв или не. Какво би било, ако нямаша такава способност. Не биха знаели, ако идва някой неприятел и биха мог-

ли да бъдат в сериозна опасност. Библията ни казва, че Сатана е „като рикаещ лъв, обикалящ, търсейки кого да погълне“ (1Петр. 5:8). Следователно трябва да имаме духовните си уши настроени така, че да бъдем достатъчно бдителни срещу неговите хитрости и измами.

Друго животно, надарено с отличен слух е американският лос. През всичкото време американският лос мисли, че може да чуе нещо важно и наостря големите си уши и слуша. Тогава знае дали трябва да бяга. Ние също трябва да слушаме. Сатана е по стъпките ни с много изкушения и ние трябва да знаем кога да бягаме.

Може би според животинското тяло големите американски зайци имат най-големи уши. Те могат да чуват наистина добре и така са способни да бъдат бдителни срещу вълци, ястреби, орли и други хищници.

Знаете ли как Сатана ни хваща? Той ни примамва да го слушаме и лекомислено да вършим каквото ни казва. Само Исус може да ни даде силата да се пазим да не паднем в капана на Сатана. Дано Господ помогне на всички ни да имаме добри, послушни духовни уши, че да избираме да се покоряваме на Господа! Щастливи ли сме да се покоряваме? „Който има уши да слуша, нека слуша.“ (Матей 11:15)

Равен Роуботъм
11 годишен

Археологически открития потвърждават точността на библейския разказ

Това, което много ми харесва в Библията, е нейната правдивост, точност! Ако не беше така, всичките нейни истории – колкото и да са впечатляващи – не биха могли да променят човешкия живот, не биха давали никаква надежда извън пределите на земното съществуване.

Когато новите археологически, астрономически, геологически и други открития се съгласуват с Библията, това винаги вдъхновява. Такива научни доказателства сериозно укрепват вярата.

Надявам се, че помните една старозаветна история, когато стените на Йерихон паднали само поради това, че Божият народ, изпълнявайки нареждането на Бог, с вяра обхождали този град в продължение на седем дни. Тази история се е случила почти преди три хиляди и петстотин години, когато Исус Навин, ставайки след смъртта на Мойсей водач на израелския народ, водил народа от победа към победа. Това е история на надеждата, която ни мотивира да бъдем на страната на Бог, да Му позволим да разруши всички „греховни крепости“ в нашия живот. Историята на Йерихон, като част от библейския текст била щателно съхранена от книжниците. Тя била записана почти 1500 години преди Христос. Евреите я приемали като исторически факт и досега вярват в нейната автентичност.

През 50-те години на миналия век археоложката Кетлин Кенън провела щателни разкопки на мястото на Йерихон по молба на друг британски археолог Джон Гарстанг, който се надявал, че нейните находки ще потвърдят, че падането на древния град е станало именно така, както е описано в Библията. За съжаление, Кетлин дошла до извода, че библейската история за разрушението на Йерихон не се явява исторически факт, без оглед на „яркостта и увлекателността на повествованието“.

О, да, тя открила останки от разрушени огромни стени, но съгласно нейната теория Йерихон е бил превзет от египтяните 150 години преди Исус Навин. Поради това по времето на неговото нахлуване в Ханаан този град не е съществувал.

Но – и това се отнася за всяка друга теория, която не се съгласува с Божието Слово – ако някоя теория противоречи на Писанието, това не означава, че тя „само поради това“ е вярна. Кенън основавала теорията си на това, че не открила през време на разкопките никакъв вид грънчарски изделия, които по това време били съвсем популярни. Проблемът с тази теория се заключавал в това, че тя не отчела един важен детайл (учените узнали за това по-късно). Този вид грънчарски изделия, който тя търсела, били доста скъпи, вносни. Те можело да се намерят само в богатата част на града. А тя провеждала разкопки в бедните квартали.

В по-ново време лекция на тази тема изнесъл американският археолог Брайант Вуд, специалист по по-късния бронзов век. Неговите находки напълно опровергали тео-

рията на Кенън. Своите изследвания той провел четиридесет години след нея. Отишъл на мястото на разкопките и отново проучил данните, които били получени през 1907 г, когато там работил немски екип, и тези данни, които били получени от Гарстанг през 1930 г., от Кетлин Кенън през 1950 година и от италианския екип през 1997 г.

Доктор Вуд съобщил за следните резултати от своите изследвания.

В периода на Исус Навин с голяма популярност се ползвали грънчарски изделия домашно приготвени с червени и черни цветове. В керамичните съдове са намерени много зърна. В Исус Навин 2:6 е записано, че падането на Йерихон е станало през време на жетвата, което противоречи на теорията на Кенън, що се отнася до обсадата на египтяните. Следвайки обичайната практика, те биха започнали битката преди жетвата, за да принудят чрез лишаване от храна обсадените да предадат града. Бог заповядал на израелтяните да не вземат никакви ценности от града, тъй като са прокълнати, били посветени Нему (И. Навин 6:17).

През време на разкопките се оказало, че домът, прилепен до северната част на градската стена, не е повреден. Това място се явява близо до гората, за която става дума в Исус Навин 2:16. В Библията се казва, че Раав скрила съгледвачите в своя дом, който бил в стената, и че Бог обещал да запази живота ѝ – значи разрушението е трябвало да заобиколи нейното жилище.

Голямото количество паднали „навън“ (а не навътре) глинени кирпичи сочи за това, че обсаждащите израелтяни са имали прекрасна възможност „да влязат в града всеки право напред“ (Ис. Навин 6:20).

Какво ни дава тази информация? Още едно свидетелство в полза на непогрешимостта на Писанията, което насърчава всички ни и ни поощрява да вярваме в Божието Слово, дори ако не ни е понятно, как практически са станали тези или онези описани в него чудни събития. Да, да бъдеш християнин и да вярваш в Твореца – това е повече в областта на вярата, а не на разума. Но не ни е нужно да игнорираме разума. Съществуват множество доказателства в полза на Библията. Божиите чудеса и Неговите чудни дела са реалност, а не мит.

Учените намериха „инструкция“, по която Ной е могъл да построи ковчега

Британският музей представи неотдавна разчетена глинена плочка, намерена на територията на Ирак, където някога е била Месопотамия. Учените потвърждават, че тази уникална находка, съдържаща описание на Ноевия ковчег, е на повече от 4 хиляди години.

Намереното описание на места се разминава с представите за ковчега, битували до днешно време. Така в текста на плочката се говори за съд с кръгла форма, наподобяващ стъпка, докато традиционно се счита, че ковчегът е бил правоъгълен.

„Ние наистина бяхме потресени от това, че ковчегът в действителност е бил кръгъл – казва Ирвин Финкел, ученият, намерил плочката. – За всички нас това беше напълно неочаквано.“

В текста се съдържа указание относно построяването на ковчега: съдът следва да се построи с помощта на дебели въжета и греди, да се покрие със смола, а площта представлява 2/3 от съвременен футболно игрище.

От разчетения текст се изясни също какви животни трябва да влязат в ковчега на Ной. Учените от Британския музей считат, че трябва да се обърнат към корабостроителите, за да определят може ли такъв ковчег да плава.

Ирвин Финкел е попечител на залата на Близкия изток в Британския музей. Неотдавна излезе неговата книга „Ковчегът на Ной“, базираща се на данни от глинени плочки. По думите му тази плочка се явява „една от най-важните находки в цялата история“.

Кой е погълнал пророк Иона

В Библията се намира историята за пророк Иона и за това как го погълнала „една голяма риба“. „И Господ бе определил една голяма риба да погълне Иона; и Иона остана във вътрешността на рибата три дни и три нощи. Тогава Иона се помоли на Господа своя Бог из вътрешността на рибата. И Господ заповяда на рибата; и тя избулва Иона на сушата.“ (Иона 2:1, 2, 11)

Някои хора заявяват, че подобна история – това е явна приказка, тъй като е известно, че китът има толкова малко гърло, че той може да се храни само с малки раци и рибки и във връзка с това историята за погълнатия Иона звучи като измислен разказ.

В качеството на аргумент в полза на достоверността на Библията ще приведем съобщението на големия немски зоолог Алфред Бреи относно биологията на китобразните морски млекопитаещи, с цел да се намери сред тях рибата на пророк Иона. Той определил на какви изисквания трябва да отговаря тази риба: трябва да обитава Средиземно море; да плува близо до повърхността на водата; да поглъща плячката цяла, без да я поврежда със зъбите; трябва да има много широко гърло и просторен стомах с нормално въздушно налягане, без храносмилателна киселина.

Изучавайки 43 разновидности китове, ученият дошъл до следния извод:

1. Беззъбите китове са много големи, 20 метра дълги, но гърлото им е извънредно малко. По тази причина те се хранят изключително с раци и малки риби. Китовите гиганти живеят изключително в откритите океани на северното полукукло. Изводът: нито един беззъб кит не може да погълне Иона.

2. Кашалотът, най-големият вид от зъбатите китове е дълъг 20 – 30 метра. Той живее във всички

открити топли океани и морета, където намира в обилно количество своята любима храна: октоподи и калмари. Но той живее и се храни на дълбочина 200 – 300 метра.

3. Изучавайки по-нататък обширния подраздел делфинови китове, намираме представители на тази група: делфин косатка, или орка. Сега той обитава в северните райони на Атлантическия и Тихия океан, мигрира към бреговете на Англия и Франция. Според сведенията на древноримски учени, в древни времена в Средиземно море обитавали тези морски хищници. Те, както делфините, охотно съпровождали

корабите и поглъщали всичко хвърлено в морето. Макар че делфинът – косатка има много остри зъби (до 240), той никога не раздробява плячката със зъбите, а я поглъща цяла. Дължината на този делфин достига 10 метра. Гърлото му е толкова широко, че може да погълне не само човек, но и тюлен или друг делфин с тежест до 300 килограма. Стомахът му има

три самостоятелни отделения: първото отделение на стомаха – това е настоящият „склад“ за храна. Стените му са покрити с дебел рогов слой кожа. Тук няма храносмилателни жлези, няма киселина и стените не се движат. Това отделение е изпълнено с въздух с нормално налягане.

След напълването на „склада“, се отваря второто отделение на стомаха, което може да се нарече „дробяща мелница“. Оттук грубата смес преминава в третото отделение, в „лабораторията“, където продължава химическата обработка на храната в гъста течност.

Въз основа на тези данни може да се направи извода, че по всяка вероятност, делфинът – косатка е тази „голяма риба“, която отговаря на всички изисквания, за да може Иона да се спаси.

Има ли нещо, което не ти се нрави и те възмущава... ?

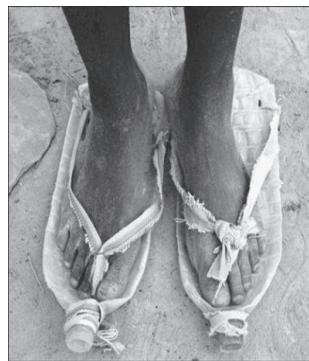
На тебе ти е дотегнало да се учиш...?

Те искат да се учат.

Искал си Addidas, но ти купили Nike...?

Те имат само тази фирма!!!

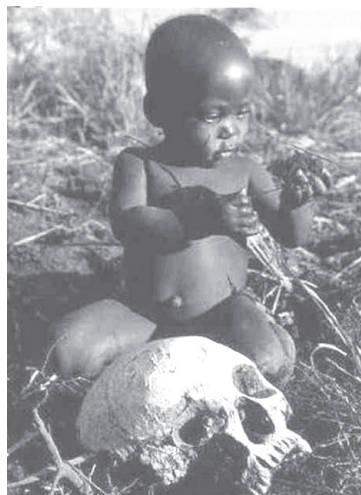
Дотегнала ти е прекалената опека
на твоите родители...?

Те нямат родители!!!

На тебе ти са доскучали
обикновените игри...?

Те нямат избор!!!

Омръзнали са ти плодове
и зеленчуци?

А те заболяват от глад

Дотегнало ти е да те карат да спиш...?

Те не искат да се събудят!!!

Огледай се около себе си и благодари за всичко,
което ти е предоставено в този живот...

*Когато цъфнат първите цветчета
и слънце слезе в сенчестия дол,
излез да видиш пролетта в полето
и посрещния с късче хляб и сол!*

*Благодари на Бога, Който праща
и зима тежка, и лазурни дни!
И радвай се, че ето и пред вашта
къщурка над снега растат треви!*

*Благодари за дългата тревога!
Благодари за радостния миг!
За скръб и мир, за всичко ти на Бога,
благодари на прост, смирен език!*